

Újfolyam 43. szám

FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

A Budapest Fasori Református Egyházközség Hírmondója

2009. szeptember

„Ó, Uram, segíts most;
ó, Uram, adj most
jó előmenetelt!”

(Zsolt 118,25)

A KABÓCA

„Eredj a hangyához, te rest, figyeld, hogy mit tesz, és okulj!” (Péld 6,6)

A Bibliában több helyen is olvassuk, különösen is a Példabeszédek könyvében, hogy Isten az állatokhoz küld bennünket – tanulni. Szeptember elején én is ilyen „iskolában” jártam. Elmondom, amit tanultam.

Ez az iskola az Adriai-tenger partján volt, ahova egy baráti család meghívása alapján jutottam. Jó meleg időt kaptunk a hét nagy részében. A fürdőzés, barátkozás és a reggeli, esti igealkalmak között egy különös – számomra eddig ismeretlen – jelenségre figyeltem fel. A környező tűlevelű fák közül erős berregés szakította meg időről időre a csendet. Nyomban megkérdeztem vendéglátóinktól, ez mi lehet? Azt válaszolták: – A kabóca. Nem tudtam azonnal, milyen állatról van szó. Valamilyen sáskaszerű élőlény, vagy valamilyen madár jutott az eszembe erről a szóról. De nem találtam el. Megmutatták „a kabócát”, ezt a bögölyszerű rovar, amely úgy simul a fához, hogy szinte a kérégevel egybefolyt a színe, alig lehetett észrevenni. Két nagy szárnya szinte betakarta. Kiderült, hogy a bogár ezzel a két szárnyával képezi ezt az erős berregést. Felmelegszik a teste, és bekapcsolja a „hűtőberendezését”. Előbb csak „alapjárásban” berreg, majd egyesbe, kettesbe kapcsol, és csak úgy zeng a fák környéke a „hűtőgép” működésétől.

Lenyűgözött ez a technika. Azonnal Isten teremtő szeretete jutott eszembe. A kis bogár a déli tengerparton elpusztulna, ha nem használhatná időről időre ezt a különös ventilátort. De nem csak az élményért írom ezeket a sorokat, hanem a számunkra szóló üzenetért is. Isten pontosan ellátott bennünket is mindenféle „szerkezettel” ahhoz, hogy

szépen és értékesen éljük a mindennapjainkat. Mennyivel többet kaptunk a kabócánál! Rádásul Igéjében a „használati utasítást” is nekünk adta az életünk legkisebb dolgaira nézve is.

Elmúlt a nyár. Gyermekeink, fiataljaink elkezdték az új tanévet. Mindnyájan iratkozzunk be Isten iskolája következő évfolyamára. Vegyük számba az életünket. Szakítsunk időt, hogy feltérképezzük (újra?) a különböző életterületeket. Próbáljuk Isten Igéje fényében megvizsgálni, használjuk-e a számunkra elkészített „eszközöket”?

Kézenfekvő lenne most arról beszélnem, hogy sok heveségünkben, mérgelődéseinkben, tehetetlenségünkben, kapcsolatainkban „égye” – bekapcsoljuk-e a „hűtőberendezést”? Kézbe vesszük-e a Bibliát, áhítatoskönyveket, igehirdetéseket naponta? Hallgatjuk-e az internet jóvoltából ma már „házhoz szállított” friss igeüzeneteket a különböző templomokból? Keressük-e az alkalmat hét közben is arra, hogy a „megfelelő hőmérsékleten” üzemeljen az életünk?

De a kabócától nem csak ezt tanultam. Tanultam újra dicsőíteni a Teremtő Istent kifogyhatatlan ötleteiért. Megértettem, hogy mindennel ellátott bennünket is, ami erre és a jövőre életre szükséges. Abban is jó volt megerősödni, hogy Isten itt, a Faszorban is úgy akar használni bennünket, hogy mindnyájan az Általa kijelölt helyen a maga idejében tegyük azt, amivel megbízott. Hálás a szívem az adriai hétért, benne a kabócától tanultakért és az egész teremtett mindenségért, benne az életemért, szerettemért és nem utolsósorban a számomra kiemelten is kedves nagy Családeért, a fasori gyülekezetért!

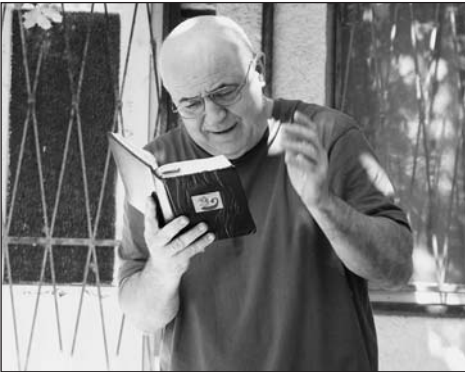
Végh Tamás lelkipásztor

Visszatért a Somogyi lelkész házaspár

Nyáron, ősz elején változás történt gyülekeztünk életében, vezetésében. Új lelkipásztorokat kaptunk, pontosabban a „régieket” kaptuk vissza. Hisszük, hogy Isten akarata ment végbe az elmúlt hónapokban. A következő oldalakon a változások háttérét világítjuk meg olvasóinknak. Részleteket közlünk Végh Tamás Somogyi Pétert és Krisztinát megszólító leveléből, és közöljük a Somogyi házaspár bizonyágtételét.

Végh Tamás eddigi elnök-lelkipásztor és a gondnoki kar javaslatára a presbitérium úgy döntött, megnyitja az évek óta felfüggesztett másik parókus lelkési állást, majd az állásra meghívta Somogyi Péter kecskeméti lelkipásztort, akiben a jövőre – feleségével, Somogyiné Ficsor Krisztina lelkipásztorral együtt – készség mutatkozott. Miután megtörtént a bemutatkozó szolgálat, a gyülekezet tagjaiból álló közgyűlés Somogyi Pétert megválasztotta a másik parókus lelkési állásra. Időközben megtörtént a két parókus lelkési lakás felújítása, átalakítása. Végh Tamásék a 2. emeletre költöztek, Somogyi Péter és családja pedig felköltözött Kecskemétről a Fasorba, az 1. emeleti lakásba. Szeptember 17-én a presbitérium – ugyancsak Végh Tamás javaslatára – egyhangú szavazással Somogyi Pétert választotta meg a Budapest Fasori Református Egyházközség elnök-lelkészének, ezzel Végh Tamás átadta régi-új szolgatársának a gyülekezet irányítását. Ezután a presbitérium létrehozott egy intézeti lelkési állást – az iskolai és óvodai lelkési, missziói feladatok ellátására –, és indítványozta püspökünknel, hogy erre a posztra Somogyiné Ficsor Krisztinát nevezze ki.

Részletek Végh Tamás lelkipásztor Somogyiékat megszólító leveléből

„Ó, Uram, segíts most; ó, Uram, adj most jó előmenetelt” (Zsolt 118,25)

„Kedves Péter és Krisztina!

Különös levél írásába kezdek, és a fenti imádsággal írom a sorokat. Őszintén, ahogy sokszor beszélgettünk, együtt gondolkodtunk, és alapvetően ismerjük egymás hozzáállását a kérdésekhez... Amikor Ti elmentek,

bizonyos voltam abban, hogy lelkipásztort „kapunk”... Isten másként gondolta. Beosztott lelkészeket „kaptunk”, és áldott éveket élhattunk. Megértettem, hogy vezetnem kell a gyülekezeti szolgálatokat, és beosztott lelkészekkel, 6. évesekkel haladnunk. Most, hogy megindult az elmenetel, ugyanezt a szisztémát láttam járható útnak. De eddig még minden bedugult...

Úgy tervezgettem – erről a gondnoki karban is beszéltem –, hogyha Isten éltet, akkor két-három év múlva szívesen leteszem a gyülekezetvezetési feladatokat, és egy-két évig még mint igehirdető és lelkigondozó lelkipásztor szolgállok itt, ha egészségem megengedi. De a fővonalat vigye már másik, fiatalabb lelkész. Abban egyetértettünk a gondnok testvérekkel, hogy ha nyugdíjba megyek, vagy így hátrébb húzódom, akkor elsőként Titeket kell megkérdezni – jelenlegi látá-

sunk szerint – a folytatásról. De ezt nem tekintettük igazán erős vonalnak, mert a Ti kecskeméti szolgálatotok hosszú távú munkájában gondolkodtunk.

Most, hogy – bármilyen okok miatt is - készség mutatkozott a mozdulásotokra, benem az a kérdés fogalmazódott meg: vajon nem most jött-e el az ideje annak, hogy hátrébb lépjek, és a gyülekezetvezetői feladatokat átadjam Péternek?...

Ha nem hallunk a Ti mozdulási készségekről, eszünkbe sem jutott volna, hogy elhívjunk most Titeket. Így azonban, mielőtt tovább keresnénk Isten útjait, úgy látom, hogy meg kell kérdezni Titeket. Ha Ő küld Titeket, akkor máris értem, hogy miért rekesztette be minden oldalról a fiatal hívő lelkészek érkezését. Ha nem kaptok küldést, akkor tovább kérdezzük: Uram, mire gondolsz?

Jó tudni, hogy nem a miénk a gyülekezet. Nem nekünk kell Istent megnyerni, hogy figyeljen már a gondunkra oda. Ez a gyülekezet az Övé. Mi vagyunk az Ő „alkal-

mazottai”, és Neki gondja van erre a „bázisra”. Ezért van békeség bennem.

Amennyiben Ti kaptok küldést, én elfogadom, hogy az Úr előbbre hozta a „hátrébb lépést” nekem, és azt javasolom a gondnok testvéreknek, a presbitériumnak, hogy alaposan átgondolva, átbeszélve az együttes szolgálat további útját, hívjunk meg Titeket – Pétert a gyülekezetvezetői feladatra. Ebben az esetben azzal is számot vetettünk – Julikával együtt –, hogy átadjuk az első emeleti lakást.

Nyilván rendhagyó dolog, hogy ötévi kitérő után folytassuk a közös szolgálatot, de Isten gondolatai nem a mi gondolataink. Ő szuverén Úr, és ezt Ti is, mi is tudjuk. Amennyiben Tőle van ez a dolog, Bennetek is elvégezi ezt... Nagyon fontos, hogy megértsük az Úr akaratát, és ne hibázzuk el ezt a döntést... Szeretettel és bizalommal várom válaszokat. Mielőtt elküldeném a levelet, elolvasatom a gondnok testvérekkel is.

Testvéri szeretettel köszöntelek Benneteket: Tamás”

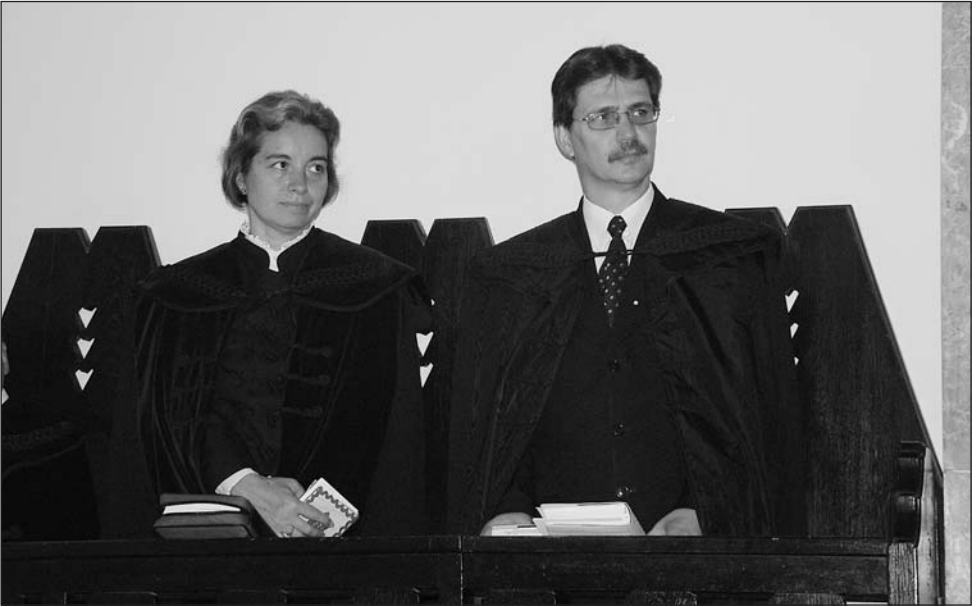
FASORI ELHÍVÁSUNK TÖRTÉNETE

„A szél arra fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön, és hova megy: így van mindenki, aki a Lélektől született.” (Jn 3,8)

„Milyen szél fújta újra a Fasorba a Somogyi házaspárt?” – Hogy kiben-kiben milyen kérdések fogalmazódtak meg, ilyenek vagy talán mások, nem tudhatjuk. Azt azonban igen, hogy bennünk mi végződött el. Erről teszünk most néhány szóban vallomást, bizonyosságot a szerető szívű és szeretett fasori Testvérek számára, a Harangszó hasábjain.

Az Úr Jézus Krisztus fent idézett Igéi nagyon valóságos képet festenek az Ő követőiről, és így rólunk is. Hiszen a megszabadított, újjászületett emberek nem a maguk és nem is mások sodrásában élnek, hanem a Lélek sodrásában. Hogy miért kellett a bibliai Fülöpnek a samáriai ébredést otthagyni, és egy járatlan útra térni? Mert a Lélek vezette őt, hogy egy etióp főember megtérjen. Aztán újra tovább sodorta őt a Lélek. Isten célja valósult meg, neki csak engedelmeskednie kellett.

„...el kell menned lakóhelyedről

Mi is megértettük a Lélek vezetését, amikor öt évvel ezelőtt elküldettünk Kecskemétre, erről is bizonyosságot tettünk akkor a Harangszóban. Ott kellett lennünk, és tennünk kellett, ami ránk bízott Istentől. Nagy hálaival gondolunk vissza mindenre, amiben felragyogott Isten dicsősége, nagy örömünk volt a hitre jutott testvérekben, s köszönjük Urunknak, hogy sok mindent megtanított nekünk a küzdelmekben. S hogy most visszasodort a Lélek szele a Fasorba, erről is meg vagyunk győződve. Nem a magunk gondolatai, hanem az Úr gondolatai lettek nyilvánvalóvá számunkra. Nem emberi terv valósult meg, hanem az Ő terve. Egy esztendővel ezelőtt egyikünk sem gondolta, hogy a folytatás így érkezik el. Azonban olyan dolgok kerültek elénk, amelyeknek egyike sem véletlen.

Csak tételesen szeretnénk felsorolni ezeket.

1. Az egyik budapesti gyülekezet vezetése a múlt nyáron megkeresett levélben, más lelkipásztorok mellett engem is azzal a kéréssel, hogy a nyugdíjazás utáni megüresedett lelkipásztori állásra meghívnanak. Előtte, négy éven át egyetlen hívás sem érkezett hozzánk. Úgy láttuk akkor, hogy nem időserű a megszólítás, s egyébként is szinte csak velem számoltak a meghívásban. A nemleges válasz után ők mégis újra megkerestek, és megerősítették a hívást, azzal együtt, hogy nekik 2009 márciusáig még van idejük várni.

2. Decemberben a kecskeméti presbitérium úgy döntött a gyülekezet vezetéséről, hogy nyugdíj előtt álló lelkészársam vigye tovább az elnöklést, s így nem nekem kellett még az irányításba beállnom. Emberileg mi

„más helyre, a szemük láttára.” (Ez 12,1)

úgy gondoltuk, hogy idő, kor és szükség szerint eljött az ideje Kecskeméten a váltásnak. De Isten mást készített elő, hiszen ha ott és akkor át kellett volna vennem az irányítást, nyilvánvaló, hogy nem időszerű egyetlen hívás sem, ami elért minket. Szabaddá vált a szívünk az ottani folytatásra, de szabaddá tette Isten a szívünket a továbblépésre is.

3. A hívásra, amelyik egyre világosabban fogalmazódott meg ezután, végül nagyon egyértelmű meggyőződés alapján kellett nemet mondanunk. A presbitérium előtti meghallgatás idejére kiderült az ő szándékuk abban, hogy tulajdonképpen csak részben számolnak kettőnkkel, azaz feleséggel, Krisztinával is. (A másik meghívott lelképásztor esetében a feleség nem lelkészi végzettségű volt.) Mi lelkész házaspár vagyunk, és eddig ebben a közös szolgálatban áldott meg minket az Úr. Így tehát nemet mondtunk erre a „felemás” hívásra. Először nehéz volt megérteniünk, hogy akkor miért is hívtak minket, mi volt ennek a célja? Azonban a következő események fényében világossá vált Isten előkészítő munkája.

4. A nemet követő harmadik héten érkezett egy levél Végh Tamás lelkész testvérünktől, amiben megtusakodott vallomás fogalmazódott meg arról, hogy hallva a szabad-

ságunkról, élénk tárja az esetleges meghívás gondolatát. Megdöbbenő volt olvasni a sorait, s látni azt, ami itt a Fasorban és az ő szívében végbement. Öt éve betöltetlen a másik parókus lelkészi állás, amit azóta fel is függesztettek, mert bár hívtak szolgatársakat, a megszólítottak nem nyertek belső elhívást a fasori szolgálatra. Közben a Fasorban az elmúlt hónapokban betegség folytán letették a szolgálatot áldott idősebb szolgatársak, akiket azóta haza is hívott Urunk. A fiatal lelképásztor társak pedig Isten akaratából másutt, másként kaptak, illetve kapnak feladatot, talán hosszabb, rövidebb ideig. Éppen most? De hát miért? Mindez véletlenül éppen így történt? Nem, nyilvánvalóan nem.

Nyolc hónapnyi előkészület után, amely alatt hatalmas dolgokon vitt keresztül bennünket Urunk, nagyon mélyen érintett az Ige, amit akkor olvastam: „*Kiáltls hozzám, és válaszolok, hatalmas és megfoghatatlan dolgokat jelentek ki neked, amelyekről nem tudhatsz!*” (Jer 33,3). S én valóban kiáltottam, és kértem, hogy nyissa meg a fülem és a szemem. Ő pedig kijelentett nekem dolgokat, amelyeket csak így és ekkor érthettem meg. Összeállt a kép egy-egy mozaikdarabból, amelyik egyértelműen tükrözte Isten dicsőséges tervezését, szervezését, elképzelését. A Nagy Rendező különös módon jelentette ki magát és akaratát. Az események mind-mind értelmet nyertek, és egy irányba mutattak.

S akkor sok személyes, áldott megtapasztalás és felismerés után, amelyik ért a fasori szolgatársak és testvérek szeretetében az emmausi csendes héten is, egy különös Ige állított meg és tett késszé az indulásra. Akkor Ezékiel próféta könyvét olvastuk: „...*el kell menned lakóhelyedről más helyre, a szemük láttára. Talán látni fognak, bár engedetlen nép ez! ...intő jellé teszlek téged Izráel háza számára... Emberfia! Ugye megkérdezte*

Részlet a Somogyi házaspár válaszleveléből:

„...Azt értettük meg, hogy el kell mennünk Kecskemétről, s talán jel lesz az elmenetelünk, ahogyan Ezékiél is az volt, és a tanítványoké is... Nem menekülünk a felelősség elől, hanem egy másik felelősség alá állunk, Isten küldésére. Hogy hogyan fogják ezt értelmezni, nem tudom, de nem is kívánok fantáziálni... Hálás a szívem, hogy nem vezet más most sem, csak az Ő akarata. Nem köt és nem vonz más, csak egy cél, hogy engedelmes és alázasatos eszköz lehessenek. S ebben Krisztinával egy szívet és egy utat adott nekünk az Úr.”

tőled Izráel háza, ez az engedetlen nép, hogy mit csinálasz?” (Ez 12,1–16). Nehéz és súlyos szavak, és kikerülhetetlen küldetés volt ez akkor és ott. Én sem kerülhettem ki az Igét ekkor és itt. Jellé lesz a mozdulásunk, s aki megkérdezi az okát, meg is érti azt. Eldőlt a szívemben, hogy hittel válaszolok a felismert kijelentésre, a megértett előkészítésre, és ekkor írtam meg a válaszomat, amelyben egyek lehettünk Krisztinámmal: kész a szívünk a fasori jövetelre, amit értünk, világosság, amit még nem látunk, azt majd megvilágosítja Urunk.

És valóban jellé lettünk, az Úr előttünk járt, aki megkérdezte, megértette, hogy miért indulunk tovább. Nem gondoltuk, nem terveztük, de az Úr „mindent oly szépen intézett” (264. dicséret). Kecskeméten és a Fasorban minden egy irányba mutatott, Urunk sokmindent felhasznált arra, hogy az Ő akaratát felismerjék itt, a Fasorban, és mi ott, Kecskeméten. Hatalmas dolgokat vitt végbe az Úr a szíveinkben.

S ami még megrendítően erősítette Isten fővárosba hívó, küldő Kijelentését, egy harmadik hívás volt, ami három nappal azután fródott, hogy a bennünk megszületett választ megadtuk a Fasorba. Egy harmadik budapesti

gyülekezet vezetése is megkeresett. A válasz nem volt kérdéses, de olyan volt ez a háromszori hívás, mint egy ismétlő jelzés és indítás. Talán a Kedves Olvasó szívében is megszületik a rácsodálkozás az Úr különös, de félreértetlen munkájára. Hisszük, hogy ez az Úr útja, a Lélek vezetése, sodrása. Ez hozott vissza a Fasorba, s őszinte szívvel mondhatjuk családommal együtt: haza. Mert itthon vagyunk újra, köszönet a „nagycsaládi” szeretetért, melyet megtapasztalhattunk. Szeretnénk mi is családtagként elvégezni azt, ami ránk bízati, amit csak megtehetünk az Atya dicsőségére, a Fiú érdeméért, a Lélek által mindenki üdvösséges javára és hasznára, az Ő akaratából.

Ezt keressük itt is újra hálával, örömmel, hittel, reménnyel és szeretettel az Úr Jézus Krisztus nevében! Íme, hitünk szerint ilyen szél sodort bennünket újra a Fasorba.

Hálások vagyunk a lelkész testvérekért, a presbiterekért, a szolgatársi közösségért, minden fasori testvérünkért, az egész gyülekezetért.

Köszönjük a bizalmat, a megerősítő, bátorító szeretetet! Imádkozó, testvéri szívvel, feleségem nevében is:

Somogyi Péter lelkipásztor

MIÉRT MEGYÜNK NÉMETORSZÁGBA?

Kétezeröt nyarán, miután a Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karán befejeztem lelkészi tanulmányaimat (melynek utolsó, gyakorlati évét már a Faszorban tölthettem), a beosztott lelképásztori szolgálat párhuzamosan kezdtem meg, ugyan csak a budapesti teológián, az újszövetségi doktori programot. Már felvételi pályázatom sikere után is tisztában voltam vele: az az út, amelyen elindulok, mindenképpen szükségesé teszi, hogy a későbbiekben legalább egy évre szüneteltessem lelkészi munkámat. A doktori tanulmányok elvégzését követően ugyanis minden doktorandusznak el kell készítenie disszertációját, amelyet aztán szakértő bírálók előtt meg kell védenie. Ennek a több mint 200 oldalas dolgozatnak a tárgya egy tudományos kérdés rendszeres és önálló feldolgozása (én például az 1. korinthusi levél megírása idején a címzett gyülekezet egységét megbontó sokrétű feszültség jellegét kutatom, és azokat a válaszokat, amelyekkel Pál apostol ezt a megosztottságot kezeli). A téma új megközelítése mellett követelmény a magyar és idegen nyelvű szakirodalom átfogó ismerete is. A disszertáció megírása így olyan elmélyült munkát igényel, amely a gyülekezeti feladatokkal nem egyeztethető össze. Mivel pedig a hazai teológiai könyvtárak állománya – anyagi okokból – elég hiányos, adódott a gondolat, hogy ezt a kutatást, és a dolgozat első változatának elkészítését egy nagy, nyugati egyetemi gyűjteményben végezzem el.

Ezért kértem tavaly ősszel, utolsó tanulmányi évem kezdetekor egyéves ösztöndíjat a zsinat külügyi bizottságától. Pályázati anyagomat Németországba küldték tovább, ahol az evangélikus egyház kész volt biztosítani a szükséges anyagi háttérrel, és munkám helyé-

ül a lipcsei egyetem teológiai karát jelölték meg. Ez azt jelenti, hogy hivatalosan az egyetem hallgatója leszek, de terveim szerint időm nagy részét a könyvtárban fogom tölteni, olvasással, jegyzeteléssel és írással.

Terveim szerint – és remélem, hogy egyben Isten akarata szerint is. Az elmúlt esztendőben sok kérdés felvetődött ezzel a tanulmányi évvel kapcsolatban, de ezek közül mindenképpen ez volt a legfontosabb: az Úr elgondolásaiba hogyan illeszkedik bele mindez? Gyakran jutott eszembe Jakab apostol figyelmeztetése: *„Tehát akik azt mondják: Ma vagy holnap elmegyünk abba a városba, és ott töltünk egy esztendőt, kereskedünk és nyereséget szerzünk; azt sem tudjátok, mit hoz a holnap! Mert a ti életek olyan, mint a lehelet, amely egy kis ideig látszik, aztán eltűnik. Inkább ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja, élni is fogunk, és ezt vagy azt meg is fogjuk cselekedni.”* (Jakab 4,13–15). Ezért már a zsinati kérelem benyújtása előtt azért imádkoztunk feleséggemmel, hogy a mi gondolataink helyett és felett Isten akarata valószínűsüljön meg.

Különlegesen éltük meg ebben az évben, ahogy mennyei Atyánk kapukat nyitott meg és zárt be előttünk. Magamtól talán inkább angol vagy francia nyelvetterületre indultam volna, de az egész család ott-tartózkodását idén csak a német ösztöndíj finanszírozhatta – így adott Isten lehetőséget arra, hogy saját autónkkal egy napi utazással eljuthassunk az általa választott városba, és így sokkal szabadabban mozoghassunk majd ott is. Hasonló örömmel ismertük meg leendő lipcsei albérletünket is, és meglepetéssel tanulmányoztam nemrég az egyetem idei őszi kurzuskínálatát: mintha a professzorok az én

kutatásaimat tartották volna szem előtt az előadások, szemináriumok meghirdetésekor.

Viszont ezek után is azt szeretném, hogy egész évünket Isten akarata határozza meg. Nagy ajándék ez az esztendő, és egyben nagy felelősség is. Ezért kérjük arra a testvéreket, hogy imádkozzanak velünk: arra használhassuk ezt az időt, amire szerető Urunk adta. Néhány konkrét imakérésünket is hadd helyezzem a gyülekezet szívére. Egy tanévre kértem az ösztöndíjat, és szeretném jövő nyár végén újra a testvérek között lenni: ezért jó lenne, ha valóban hatékonyan tudnék dolgozni disszertációm on ebben a tíz hónapban. Ugyanakkor hatalmas felelősség is Isten Igéjéről írni, nagy a kísértés, hogy felszínes emberi okoskodások keveredjenek a kijelentett dolgok közé. Könyörögjünk együtt azért, hogy számomra, és majd dolgozatom által népe számára is valóban Isten nyissa meg, hozza közelebb az Ő gondolatait! Rám nehezedik a családom lipcsei életének a súlya is: feleségem, Dorka még épphogy csak elkezdett németül tanulni, és semmiképpen sem lesz könnyű neki két kisgyerekekkel napközben egyedül lenni az idegen városban – gondoljanak rá is a testvérek, hogy kapjon felülről erőt és örömet az ott töltött időben. Végül: vágyunk arra, hogy mielőbb olyan gyülekezeti közösséget találjunk Lipcsében, ahol megerősödhetünk Urunk és a Tőle ka-

pott testvérek szeretetében – ebben a keresésben is kérjük a faszori gyülekezet támogató imádságát.

Törekszünk arra, hogy a gyülekezeti honlapon keresztül és levélváltásokban is nyomon kövessük budapesti lelki családjunk életét – és hogy hálaadásunkban és könyörögésünkben mi is hordozzuk Isten előtt a faszori testvérek épülését! Ő áldja meg ezt az esztendőt szeretetének gazdagságával – Budapesten és Lipcsében egyaránt!

Pataki András Dávid
lelkipásztor

MEZEY TIBOR

1939–2009

„Hirdettem az igét nyilvánosan és házanként”

A Lugosról indult tehetséges fiatalember hamar kitért az irodalom szeretetével. Szavalt, írt, önképzőkörben forgolódott. A Teológia elvégzése után derekasan helytállt a szentjóni, a mezőtelki, majd a Nagyváradi Réti gyülekezet hatalmas munkamezején. Utána Belényes-Sonkolyos következett.

Majd megroppant élete, házassága, egészsége! De megtartotta Ura, és olyan úton indította tovább, amely később neki is és sokaknak jelentett áldást és boldogságot.

Budapesten először a Károli Gáspár Református Egyetem lelkészeként szolgált. A nagy érdektelenség elkedvetlenítette, és kérte nyugdíjba helyezését. Majd a nagykovácsi szórványgyülekezetet építette egy ideig. Ekkortájt költöztek párjával a VII. kerületbe. Bekapcsolódott a fasori gyülekezet vérkeringésébe. Megfogta szívüket az itteni légkör, az ébredés levegője. Az ő életében is bekövetkezett a kánai menyegző csodája: az utolsó évtizede sokkal jobb lett, mint a megelőző valamennyi. A Magyar Belmisszió biatorbágyi telepén átélte élete legnagyobb fordulatát, új életet kapott Krisztusától.

Hogy milyen lendülettel és odaadással vetette bele magát a szolgálatba, arról elég szinte felsorolásszerűen a szolgálati ágakat jelezni. A Skót Misszió épületében tartott magyar nyelvű alkalmak gazdája lett. Mint egy kis család, úgy szerették egymást a bibliaórák testvérekkel és imádkozó, nyíltszívű, őszinte közösséggé kovácsolódtak. A Budapest Missziós Csoport munkatársa volt. A havi alkalmak jegyzőkönyvét olyan gond-

dal és koncentráltan készítette, hogy tréfálkozva mondtuk neki, jobb, amit leírt, mint amit mi mondtunk az összejöveteleken. A Budapesti Kórházmisszió állandó témánk volt, és őt bíztuk meg, hogy a MÁV Kórházban kezdjen bibliakörös munkatársakkal együtt speciális szolgálatot.

A Doktorok Kollégiuma tanulmányi heteibe is bekapcsolódott, mint a néprajzi szekció tagja, rendszeres előadója. Azon buzgólkodott, hogy az inkább csak néprajzzal foglalkozó közösségben is megteremtődjön a komolyan vett napi áhítatok sorozata.

A fasori gyülekezet honismereti táborait munkatársakkal együtt sok éven át vezette. Felelősségének érezte, hogy a környező hét ország magyar fiataljai a mieinkkel együtt ne csak az értékes országismerettel, hanem az Isten Országá ismeretével is gazdagodjanak.

A Reformátusok Lapjába is rendszeresen cikkeket, riportokat írt. Nem sokkal betegsége kezdete előtt jelent meg életműköte „A szív bölcsessége” címmel.

A fasori gyülekezet hálásan gondol segítő szolgálatára, amellyel „nyilvánosan és házanként” hirdette az Igét, sok betegnek, magányos életnek is vigasztalására volt.

Benne figyelmes, melegszívű, jó kedélyű, készséges munkatársat, barátot kaptunk az Úrtól. Hisszük, hogy célba ért. Ezzel a bizonyossággal és a hirdetett Ige erejével adtunk hálát életéért július 4-én, a fasori templomban tartott búcsú istentiszteleten.

Végh Tamás lelképásztor

JESZENSZKY RÓBERT

In memoriam Mezey Tibor

URAM – KÉRLEK!*Uram! Dicsérni jöttem és nem temetni.**Dicsérni, Örök-Szent Neved.**Dicsérni – és megköszönni,**Mindent; azt is, amit nem lehet.**Uram! Segíts! Kérlek, ölelj szorosabban;**Ölelj közelebb engemet;**Mit nékem adtál szép jutalmul,**Most, itt, nékem elveszett!**Mert! Tőled Uram – mindent mi jó,**megadtál énnekem,**Kegyelmedben hordoztál;**s nem törődtem én Veled.**Mert! Mert, mikor Hozzád tértem,**elfogadtál engemet,**S bő áldással adtad – azt,**ki engem, Hozzád elvezet.**Uram! Öröm volt énbennem –**elmondani nem lehet**Ő? – tanított, átölelt és szeretett**Apám, Anyám eltemettem;**zokszó nélkül, könnytelen**De! – most! Úgy fáj;**kérlek segíts szüntelen.**Mert Uram! – most kínok-kínja**fáj és éget;**Fáj és éget itt belül.**Dicsérni? – oly nehéz most.**Tarts Te engem emberül.**Uram, mert most –**csak Te maradtál énnekem,**Kérlek, úgy kérlek –**kegyelmezz meg – ha lehet.**Ámen***Búcsú****dr. Hős Gézané Klárikától***„Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg...”*

Dr. Hős Gézané testvérünket 2009 június 6-án búcsúztattuk a fasori templomban. Klárikánk 77 évet élt. Az ő derűs, kedves, csendben szolgáló élete Megváltójáról beszélt. Szívének középpontjában Jézus Krisztus keresztye állott, és sugározta felénk az ott nyert hitet, szeretetet és békeséget. Ez a békesség volt az alapja örömeinek, derűjének, testvéri szeretetének, és adott neki hálás szívét.

Szeretetében Krisztus szeretete jutott el családjá tagjaihoz, a vele egy közösségben, gyülekezetben lévőkhöz. Hiányzik családjának és gyülekezetünknek.

Ha könnyes szemmel is, de Isten akaratát elfogadva, hálás szívvel mondunk köszönetet Urunknak, aki őt nekünk társul adta hosszú éveken át.

Áldott legyen Urunk Klárika elhívásáért, élete szolgálataért és minden áldásért, amelyet általa adott közösségünknek.

Bálint Mártonné

A fasori hatodéves teológusi lelkészi szolgálat ajándéka

Nem ti választottatok ki engem

Isten különös ajándéka számomra, hogy ezt az évet a saját gyülekezetemben, itthon tölthetem el. A Fasorhoz való kötődésem elég régre nyúlik vissza, egészen a születésem évéig, mert itt, ebben a templomban kereszteltek meg. Aztán másik gyülekezetben konfirmáltam, de miután leérettségiztem, Isten kegyelme visszavezetett ide. Elkezdtem járni az ifjúsági csoport alkalmaira, és itt ismertem meg az Urat. És nemcsak megismertem Őt igazán, hanem hamarosan személyesen is az Uramnak vallhattam. Ha magamat kell bemutatnom, akkor a legfontosabb, amit elmondhatok, az éppen ez. Hogy az Úr az én Uram is. És ezt annak ellenére mondom, hogy voltak időszakok az életemben, amikor távolabb kerültem Tőle. De mindig azt kellett megtapasztalnom, hogy ha én hűtlen voltam is, Ő mindig hű maradt. Nagyon hálás vagyok Neki ezért, szeretnék mindig hálás maradni, és ezt a hálát valahogy kifejezni.

Közben elvégeztem a Károli egyetem Bölcsészettudományi Karán a történelem, Hittudományi Karán, a Teológián a vallásnár szakot. A Lónyay gimnáziumba kerültem, ahol történelmet és hittant tanítottam 8 éven keresztül. Ezek alatt az évek alatt született meg és érlelődött meg bennem a gondolat (hiszem, hogy Isten Lelke érlelte meg ezt a gondolatot), hogy jelentkezzem a Teológia lelkész szakára. Megvallom, furcsa érzés a szószéknek, az Úr asztalának az innenső oldalán állni. De az is furcsa volt, amikor több

év tanítás után újra az iskola-padba kellett ülni. (Volt olyan diák, akit tavasszal érettségiztettem, ősszel pedig már évfolyamtársakként hallgattuk az előadásokat...) Mégis sokat tanultam a tanítás mellett a 3 év alatt. Azért nem 5 év, mert több tárgyat elfogadtak a korábbi tanulmányaimból. Így lehetek most itt, 3 év után

hatodévesként... Egy egészen új időszak kezdődik most az életemben, a családom életében. De van, ami remélem, nem változik. Mert a gyülekezet tagjaként eddig is átélhettem, érezhettem, most már feleségemmel és kislányunkkal együtt is átélhetjük, érezhetjük a nagy család szeretetét, a közösség megtartó erejét. Ezt köszönöm, így utólag is. És azt kívánom mindannyiunknak, akár régóta vagyunk a tagjai ennek a gyülekezetnek, akár nemrég kerültünk ide, hogy mindezt megtapasztalhassuk továbbra is. Hogy tudjuk Isten szeretetét közvetíteni egymás felé, és tudjunk egymás hite által épülni, gazdagodni.

Hadd idézzem még azt az Igét, amely nagyon fontos a számomra, életemet meghatározó hitvallásként fontos, és talán mindnyájunk számára az lehet:

Jézus mondja: „*Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendellek titeket arra, hogy elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek.*” (Jn15,16)

Nyikos András

EVANGÉLIZÁCIÓS HÉT A FASORBAN

Október 11-től 16-ig

Október 11-én,
vasárnap délelőtt 10 órakor,
illetve október 12-től 16-ig,
hétfőtől péntekig
délután 6 órakor

BERKE SÁNDOR

tenkei (Erdély) lelkipásztor
hirdeti az Igét templomunkban.

Az evangélizációs alkalmakat hétköznap délelőttöként bibliaórák egészítik ki a gyülekezeti teremben.

A hétköznapi felnőtt evangélizációs alkalmakkal egy időben, velük párhuzamosan gyermek evangélizációt is tartunk.

A LEGUTÓBBI HARANGSZÓ ÓTA TÖRTÉNT

- **Május 24-én:** Dr. Hős Gézáné lelkipásztor testvérünk életének 77. évében hazatért terem-tőjéhez.
- **Június 6-án:** Templomunkban vettünk végső búcsút Hős Gézáné Klári nénitől temetési is-tentiszteletén.
- **Június 7-én:** A Fasori Zenés áhítaton Bartus Helga orgonaművész hangversenye volt temp-lomunkban. Igét hirdetett Pataki András Dávid lelkipásztor.
- **Június 14-én:** A hittan- és gyermek-istentiszteleti tanévzáró után Isten Táborába mentünk, ahol hagyományos tábornyitó napunkat tartottuk meg.
- **Június 20-án:** Mezey Tibor földi életének 70. évében eltávozott közülünk.
- **Június 21-én:** A Julianna iskola tartotta meg tanévzáró istentiszteletét templomunkban. Este az ifjúsági istentiszteleten a sajnálat és szánalom volt a téma. Tagyiné Hekli Katalin tartotta az alkalmat.
- **Július 4-én:** Mezey Tibor lelkipásztor testvérünk temetési istentisztelete volt templomunk-ban.
- **Július 6-tól:** A kis Kincskereső héttel megkezdődtek a gyermek- és ifjúsági táborok Isten táborában.
- **Július 20-tól:** Családos gyülekezeti hét volt Isten Táborában Végh Tamás és Végh Miklós lelkipásztorok vezetésével.
- **Július 26-tól:** Az idén Isten Táborában rendeztük meg a 10. honismereti tábort, melynek táborvezetője Dénesné Szöllőssy Emőke volt.

- **Augusztus 1-jétől:** Gaszler István átvette a Julianna iskola igazgatói feladatait.
- **Augusztus 2-től:** Házaspári hétre mentek a családok Nagyborzsönybe dr. Tolnay Lajos és felesége, Márta szervezésében.
- **Augusztus 10-től:** Az Újfi hét kezdődött Verőcén Bruckner László vezetésével.
- **Augusztus 17-től:** A Nagyifjúsági hétre Isten táborába vitte a fiatalokat Pataki András Dávid lelkipásztor.
- **Augusztus 30-án:** A Julianna iskola és a Csipkebokor óvoda, valamint a gyülekezeti hittanoktatás közös ünnepi tanévnyitóját tartottuk templomunkban az istentisztelet keretében, melyen Somogyi Péter és Somogyiné Ficsor Krisztina lelkipásztorok megkezdték a gyülekezetben való szolgálatukat.
- **Augusztus 31-én:** A Julianna iskola csendesnapot tartott Isten Táborában
- **Szeptember 1-jétől** megkezdte lelkési szolgálatát gyülekezetünkben Nyikos András 6. éves teológus hallgató.
- **Szeptember 6-án:** A zenés áhítaton Horváth Loránd marosvásárhelyi lelkipásztor, költő szolgált Igével és saját zoltár szerzeményeivel. Orgonán játszott Pálúr János testvérünk.
- **Szeptember 7-én:** A Károli Gáspár Református Egyetem tanévnyitó ünnepségét tartotta meg templomunkban Végh Tamás lelkipásztor igehirdetésével.
- **Szeptember 13-án:** Táborzáró hálaadó napot tartottunk Isten táborában.
- **Szeptember 19-20-án:** A Kulturális Örökség Napjai rendezvény keretében Pálúr János orgona-, és Kovalszki Mária zongorakonzertje gazdagította a programot. A Kálvin-év kapcsán előadás hangzott Kálvin életéről. Este a Vox Nova Baptista Férfikar hangversestét élvezhettük.
- **Szeptember 26-án:** Túl a keserűségen címmel női csendes napot tartottunk gyülekezeti termünkben.

A FASORI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG ÖRÖMMEL FOGAD ADOMÁNYOKAT!

A Lelkési Hivatalban bárki bármilyen célra befizethet adományokat.

Csekken és banki átutalással is lehet fizetni az alábbi célokra és számlaszámokra:

1. Gyülekezet javára: Budapest Fasori Református Egyházközség:
11707024-20344003-00000000
2. Julianna Iskola javára: Szabó Imre Alapítvány: **11707024-20304014-00000000**
3. Csipkebokor Óvoda javára: Csipkebokor Református Óvodai Közhasznú Alapítvány:
10702019-48081403-51100005
4. Orgonaépítés céljára: Fasori Orgona Alapítvány: **11707024-20403144-00000000**

TÁBORZÁRÓ TAHIBAN

Több mint százötven faszori testvér, óvodai és juliannás szülő vett részt szeptember 13-án, Isten Táborra záróalkalmán Tahiban. Ez a szám rekord a tábor életében.

Beszélgetés Gaszler Istvánval,
a Julianna Református Általános Iskola új igazgatójával

„ÉDASAPA, ITT SOK ÖRÖMÖD LESZ”

– Hiszek abban, hogy a Juliannában elhintett értékes magokat a szülők otthon is gondozni fogják. Ráébrednek arra, hogy ebben az eszetlen, embertelen világban nem nagyon van más lehetőség a nyugodt, kiegyensúlyozott életre, mint az igei alapon való gondolkodás – vallja Gaszler István, a Julianna Református Általános Iskola igazgatója.

– Négy szakirányú diplomával, több évtizedes vezetői múlttal a háta mögött mennyire volt könnyű döntés az Ön számára, hogy elvállalta a Julianna Református Általános Iskola vezetését augusztus 1-jétől?

– Hosszú tusa zajlott a lelkemben, míg ígert mondtam. Azt gondoltam, ilyen feladatot akkor szabad elvállalni, ha szolgálatként élem meg. Mindig fontos volt számomra Isten és Jézus Krisztus. Egészen fiatal korom óta látom, mit jelent az ember életében a Gondviselő jelenléte. Megtapasztaltam, hogy lehet próbálkozni a Gondviselő és Jézus Krisztus nélkül, de ez csak rövid távon juttat valamiféle sikerhez. Hosszabb távon akkor jár jól az ember, ha beépíti az életébe és a munkájába is az Igét és Jézus Krisztust. Ezen az úton szabad csak haladni! Lehet partizánkodni, keresgetni más lehetőségeket, de annak a vége zsákutca. Életemben többször előfordult, hogy nem figyeltem Istenre, majd-hogynem picit pimaszkodtam vele, kínálta az utat, de én mentem a magam feje után. Elmondhatom, mindig ráfáztam, de Ő mindig kegyesen visszavezetett arra az útra, amit nekem szánt. Most nem ilyen ellenkezésről volt

szó. Arról, hogy nagyon kötődtem az egyik fővárosi gyermekvédelmi intézethez, ahol igazgatóként dolgoztam, ahol rendkívül hányatott sorsú gyermekek voltak rám bízva. Felelősség egy ilyen megbízatást ellátni, ezért sem volt egyszerű eljönni, s elköszönni tőlük. Családomban mindenki támogató, a feleségem úgy biztatott, „fel kell vállalni ezt a szép feladatot”. Bianka kislányom pedig azt mondta, „Édesapa, itt nagyon sok öröme lesz.”

– A kislánya itt végzett, innen ment tovább a Baár-Madas gimnáziumba, sok szép élmény köti az iskolához.

– Eredetileg más intézményben kezdte a tanulmányait. Egyik rokonunk hívta fel a Fásori református templomra a figyelmünket. Eljöttünk a feleségemmel, s ugyanott ültünk le a karzaton, ahol ma is rendszeresen ülünk. Végh Tamás nagytiszteletű úr úgy zárta az igehirdetést, köszönt minden idegent, aki még nem járt itt, s szeretettel visszavárja őket. Ha pedig nem jönnének, akkor Isten áldását kéri rájuk. Mindkettőnket megérintett, nem volt kétséges számunkra, ide tartozunk. Ezután kérdeztük meg Biankát, volna-e kedve a Juliannába járni, s ő örömmel jött. Hálát adok

Istennek és a nevelőtestületnek, mert egy életre meghatározta a tanuláshoz való viszonyát. Már szülőként is láttam azt a családias hangulatot, amely az iskolában és a gyülekezetben érződik, igazgatóként tovább szeretném erősíteni.

– Korábbi intézményvezetői tapasztalataiból mit tud hasznosítani? Változtat az eddigi pedagógiai módszereken, nevelési elveken?

– A nevelő-oktató munka során prioritást kell élveznie a református, keresztény tradícióknak, az egyetemes emberi értékek átadásának, a nemzeti identitás alakításának és persze a stabil, továbbépíthető műveltség kimunkálásának. Mint említettem, nehéz életű gyermekekkel foglalkoztam, a diplomaszerezést követően először Veszprém megyében, a balatonalmádi nevelőotthonban, majd később a fővárosban. Láttam, mi csoda különbség van a gyermekvédelmi otthonban élő, és a családban nevelkedő gyermekek élete között, s közben megfigyeltem, nem csak ismereteket kell átadni, a lelkükre is figyelni kell. Minden másnál fontosabb a személyes példaadás. Az, hogy mivé válik a gyerek, kétségkívül függ attól, mit hoz otthonról, de legalább ennyire az iskolától. A súlyosan bántalmazott és elhanyagolt gyermekeknek is igyekeztünk elfogadható jövőképet felmutatni, hogy ne bűnelkövető, hajléktalan vagy állami gondoskodásra szoruló felnőttekké váljanak. Személyes tapasztalatom, hogy kellő alázattal és odafigyeléssel még a kisiklott sorsú emberek életét is meg lehetett fordítani. Továbbtanultak, elhelyezkedtek, otthont teremtettek maguknak. Mivel ma senki nem tudja, hogyan alakul a hazai és nemzetközi gazdaság, a munkaerőpiac mely területeken kínál nagy számban elhelyezkedési lehetőséget, meggyőződésem, akkor végezzük jól a feladatunkat, ha megtanítjuk a

gyerekeket alkalmazkodni a változó igényekhez.

– A Juliánáról az a kép él, védettséget nyújt, itt másfajta mintát látnak, tapasztalnak a gyerekek, mint a televízióban, interneten, s akár maguk körül is.

– Valóban korán találkozhatnak a bűncselekménnyel, droggal, szexuális élettel. Jobb esetben nem elszenvetődí, csupán „tanú”, szemlélői a negatív jelenségeknek. S nincsenek kontrollok, azt sugallja a világ: „ez a kívánatos”. A társadalom sok tekintetben veszélyezteti a gyerekeket. Fontosnak tartom azt, hogy kiemelt figyelmet fordítsunk a lelki-egészségvédelemre, rendszeresen hívjunk szakértőket, pszichológusokat, orvosokat, a társtudományok művelőit, magyarázzák el nekik, milyen következményei lehetnek annak, ha a „világ hívását választják”. Nem biztos, hogy mindegyikükre tudunk hatni, sőt, biztos, hogy nem fogunk mindegyikre, de legalább felkínáljuk nekik a választás szabadságát. Le kell mondanunk arról, hogy mindenkit meg fogunk menteni, de azt nem tehetjük, hogy bárkiről is lemondunk. Hasonlóan az orvosokhoz, akik az életre tesznek esküt, s nem a halálra, az utolsó pillanatig küzdenek a beteg életéért, mi is minden egyes gyermekből a lehető legjobbat akarjuk kihozni. A gyermekvédelemben megtapasztaltam, ha el is utasítják a segítséget, akkor is újra és újra ki kell nyújtanunk a kezünk. Mert valamilyen módon majd csak közel tudunk kerülni a lelkükhöz.

– Azért a Juliánában nyilván könnyebb a gyerekekkel bánni? A szülők nagy része eleve a gyülekezethez tartozik, élő hitű családokból jönnek diákok.

– A családok egy része valóban a keresztény értékrendet képviseli, ugyanakkor a gyerekek közül sokan sokféle környezetből jönnek. Járnak ide más vallásúak, de olyanok is,

Esküvétel

akik a védettség reményében jöttek. Egyébként éppen a már említett családi hangulatban bízom, s abban, hogy a jövőben szorosabb kapcsolat épül ki a gyülekezet, az iskola és a szülők között. Egyértelmű, teljesíthető követelményrendszert állítok, amelynek alapköve a következetesség és egységesség. Nagy bajnak látom, hogy bizony-bizony visszaköszön a kettős nevelés. Más tanul a gyerek az iskolában, mint a családban, ami identitásavart, értékválságot okoz, s idővel keresni fogja a kibúvókat. Hiszek abban, hogy a Juliannában elhintett értékes magokat a szülők otthon is gondozni fogják. Rábrednek arra, hogy ebben az eszetlen, embertelen világban nem nagyon van más lehetőség a nyugodt, kiegyensúlyozott életre, mint az igei alapon való gondolkodás. Azt kérem a kollégáimtól, hogy óráikon kiemelt figyelmet fordítsanak a szemléltetésre, a gyakorlati oktatásra. Az élményszerű tanítást helyezték előtérbe. Merjünk beengedni külső előadókat, szakértőket, akik segíthetnek. Mutassák meg az élet apró szépségeit, hogy a gyerekek lássák, mekkora ajándék Isten teremtett világa, a növények, az állatok, az évszakok.

– A tanulók testi-lelki egyensúlya mellett fontos, hogy milyen tudással indulnak tovább. Milyen esélyeik vannak a gimnáziumi felvételikor?

– A Julianna hagyományos általános nyolcosztályos iskola, nem gimnázium. Itt általános iskolai pedagógusok oktatnak, akik arra kaptak felhatalmazást, hogy nevelve oktassanak. A középiskolákban már tudományokat oktatnak. Fontos ott is a nevelés, de a középiskolai pedagógus arra kap felhatalmazást, hogy magas szintű tudományokat oktasson. Fölkészít a továbbtanulásra. Amikor egy szülőben megérik az elhatározás, hogy egyházi fenntartású iskolába viszi a gyermekét, akkor nem abban gondolkodik, hogy általános iskola, hanem abban, hogy „szellemisség”, „küldetés”, „misszió”. Irányunkban tehát inkább az az elvárás él, hogy itt valami olyasmit adjunk, amit otthon kellene megkapnia a gyermeknek, de mivel a szülők napi 10-12 órát dolgoznak, nem tudnak vele foglalkozni. Ez alól az elvárás alól nem tudunk kibújni, és nem is akarunk. Nagyon fontos, hogy az iskola segítse a családot. Együttműködjön vele. Ezt látom kibontako-

zási lehetőségként. Ez egy kicsi általános iskola, a helyi gyülekezet tartja fenn, erősek a személyes kapcsolatok. Családias légkör uralkodik, amiből tőkét lehet kovácsolni, s a családok javára fordítható. Az iskolának és a gyülekezetnek is nagyon komoly feladatai vannak családgondozás terén. Isten nagy ajándékának tartom, hogy szeptembertől Somogyi Krisztina személyében az iskolának saját lelkésze lesz, amellyel tovább erősödhet a szülők és a Julianna közötti kapcsolat. A szülők sok esetben megelégszenek azzal, hogy beíratják a gyereket, részükről a feladatot teljesítették. Holott őket is segíteni kell abban, hogy Jézus Krisztus igei gondolkodásához közel kerüljenek. Szeretnénk a szülőket is még jobban megszólítani. Érezzék az iskolát magukénak. Azt tervezem, különböző fórumokon, szülőklubokban havi rendszerességgel, esetleg az imaközösségekben, gyülekezeti eseményeken beszélünk át velük előre meghatározott témákat, de ők maguk is felvethetnek kérdéseket.

– **Az iskolában idén indul először 8. osztály, reményeink szerint idővel nem csak egy, hanem párhuzamosan akár kettő is, a jelenleginél nagyobb létszámmal. Hogy látja, miért viszik el a gyerekeket 4., 6. osztály után?**

– Ma valóban az a trend, hogy elmennek felvételizni a tanulóink, s a neves gimnáziumokkal nehezen vesszük fel a versenyt.

– **Akkor sem, ha a Julianna szellemi védeltséget ad?**

– A szülők nem tartják olyan értékesnek, mint a tudományokat. Az a védettség, ami az általános iskola első osztályában még oly fontos, elkopik a hatodik osztály végére.

Pedig nem vagyok abban biztos, hogy minden gyereknek jól tesznek azzal, hogy elviszik, sőt biztos vagyok benne, hogy nem

minden gyereknek tesznek jól. Az oktatás-nevelés közös munka kell legyen tanár és szülő között! Közösén kell végiggondolni, mikor teszünk jól, akkor, ha elmegy a gyerek, vagy akkor, ha marad. A szülők úgy érzik, ahhoz, hogy versenyhelyzetbe hozzák őket, gimnáziumba kell íratni. A gimnáziumok meg vannak abban a helyzetben, hogy olyan széles képzési palettát kínálnak, amellyel vonzóvá teszik magukat.

– **Azért a képzési paletta itt is szélesedik! Informatikai, nyelvi kurzusok indultak, különféle szakkörök.**

– Alapvetően azonban arra koncentrálok, hogy az oktatás színvonalát emeljem. Szeretném megerősíteni a kollégák szakmai fejlődését azzal, hogy külső konzulensek dolgozzanak, s ők maguk is szakmai munkaközösségekben képezzék tovább magukat. Konceptióm szerves észze, hogy a továbbtanulásra készítsük fel a gyerekeket. A diáktanácsadás komoly része a pályaválasztás, pályaaorientáció, amelyben magam is részt veszek, s e célból is külsős szakértőket, előadókat hívunk meg. Távol áll tőlem az a gondolkodás, hogy az oktatást piacnak tekintsem, de tudomásul kell vennem, hogy mégis az. Komoly verseny folyik a gyerekekért, s a Julianna jövője nagyban függ attól, milyen szeletet tudunk kihalászni. Arra törekszem, hogy a gyerekek stabil, tovább építhető műveltséget szerezzenek, s ez látszódjon a felvételi eredményeken. Szeretnék egy monitoring rendszert működtetni, amelynek keretében azokat a középiskolákat keressük meg, ahol a diákjaink továbbtanulnak. Kíváncsiak vagyunk a véleményükre, mit visznek tőlünk a gyerekek. Utánkísérés jelleggel tudakoljuk tőlük, miben vagyunk jók, s miben kell még fejlődniük, mert ennek révén tudunk tovább építkezni.

Cseke Hajnalka

GYÜLEKEZETI FA

Tavasszal a szolgálatok vezetői számára missziói csendes napot tartottunk. Istentisztelet után Szakolczay Éva testvérünk bemutatta azt a „fát”, amelyet az összegyűjtött információk alapján rajzolt fel gyülekezetünk felépítéséről. Jó volt szembesülni ezzel a „térképpel”, hányféle szolgálati területtel él a fasori „fa”, Jézus Krisztusban gyökerezve, rá építve. A fát most mi is közreadjuk, azzal a megjegyzéssel, hogy sok ága még hiányzik, gyenge, illetve olyan ágakat is felrajzoltunk, amelyek növekedéséről egyelőre csak álmodunk, és imádkozunk értük. Íme tehát a fasori „gyülekezeti fa” 2009-ben.

GYÜLEKEZETVEZETÉS, -SZERVEZÉS

Presbitérium
Lelkész-gondnoki összejövetelek
Lelkeszi, munkatársi megbeszélések
Hivatal

GAZDASÁGI ÜGYEK

Pénztár
Alapítványok
(Szabó Imre, Csipkebokor, Orgona)
Könyvelés, számvizsgáló bizottság

GYÜLEKEZETI INTÉZMÉNYEK

Julianna iskola
Csipkebokor óvoda
Testületek, alkalmak

KAPCSOLATOK

- egyházi testületekkel
- szövetségekkel
(Refisz, Betánia, Alkoholmentő)
- testvérfelkezetekkel
- hivatalos szervekkel (nem egyházi)
- testvérgyülekezetekkel
(Pappendrecht, Drávafok)
- Biatorbágy

KARBANTARTÁSOK

Isten Tábora (Tahi)
Kolumbárium
Hivatalinformatika
Templom+kert
Parókia
Gyülekezeti termek
Iskola, óvoda

KAZUÁLIÁK

- Esküvő
- előkészítés
- utógondozás
- Keresztelés
- előkészítés
- utógondozás
- Temetés

SZOLGÁLAT

KÖZÖSSÉG

SZOLGÁLAT

GYERMEK

GYERMEKMIS

Kisóvodá

iskolás,

MISSZIÓI BIZ

DIAKÓNIAI BI

Kórházmiss

Lepran

Karácsony

Ruhag

Rendszeres és

SCHWEITZE

INFORMATIK

Honlapg

Hangosítás

Faliújság, h

Hirdet

IRATTER

HARAI

KÖNYVTÁR

SZOLO

KÖRZET

TÁBORI MUN

Konyhasok,

ÉPÍTÉSI (

ÉNEK

AUTÓS SZO

VASÁR

JÉZUS

CSOPORTOK

MEGŐRZÉS

SZÓCSOPORT

s, óvodás,

hittanós

ZOTTSAÉG (cél)

ZOTTSAÉG (cél)

ziós csoport

misszió

i csomagok

gyűjtés

eseti segélyek

ER CSOPORT

US CSOPORT

gondozás

s, felvételek

iridetóablák

őlapok

JESZTÉS

NGSZÓ

s, KAZETTA-

GÁLAT

GAZDÁK

KACSOPORT

gondnokok

CSOPORT

KKAR

LGÁLAT(cél)

NAPOK

IMÁDSÁG

KRISZTUS

RENDSZERES ALKALMAK

– vasárnapok

– ünnepnapok

Hétközi alkalmak (felnőttek)

– keddi bibliaóra

– szerdai közösségi bibliaóra

– csütörtöki istentisztelet

– felnőtt konfirmációs tanfolyam

Hétközi alkalmak (gyermekmisszió)

– gyermek-istentiszteletek

– hittanórák

– hétközi/havi alkalmak (ifjúság)

– ifjúsági konfirmációs felkészítés I-II.

– ifjúsági bibliakörök (3)

– ifjúsági Istentisztelet

Családmisszió

– baba-mama

– női kör

– női imaközösség

– férfi bibliaóra

– pároskör

– fiatal családok házi körei

HÉTVÉGÉK

– családi nap

– férfi csendesnap

– női csendesnap

– tábor nyitó-záró hálaadó nap

– gyülekezeti kirándulás

– presbiterek hétvégéje

– presbiternék hétvégéje

SZABADIDŐ

– fazekasszakkör

– kosárlabda

– foci

– filmklub

ÉNEK-ZENE

– énekkar

– hangversenyek

– zenés áhítatok

– kántori-organista szolgálat

ORGONAÉPÍTÉS

HETEK

– Emmaus

– gyermekhét (2)

– ifjúsági hét (2)

– gyülekezeti hét

– honismereti tábor

– házassággyógyító családos

EVANGELIZÁCIÓ

IGE

Hít

és POLITIKA

Hogyan viszonyuljon a hívő ember a politikához? Mennyire szóljon bele az egyház a közélet dolgaiba? – Gyakran tesszik fel ezeket a kérdéseket a testvérek a mi gyülekezetünkben is.

A hívő ember kettős állampolgár, kettős felelősséggel. Isten országának polgára, és világi állampolgár is. Fontos leszögezni, hogy Isten gyülekezeteként nem lehet a célunk semmilyen világi hatalom! Ugyanakkor kötelességünk a törvénytszetelet.

A demokrácia lényege, hogy a politika ügye nem csak a vezetőké, hanem az egész társadalomé. Ha nem megyünk el szavazni

egy-egy parlamenti, önkormányzati választáson vagy népszavazáson, az bizony Isten előtti engedetlenség! Vállaljuk a véleményünket, és környezetünkben is legyünk példák ebben. Vegyünk részt – az egyház vegyen részt – a romlott közéletben? A válasz egyértelmű igen. Minél inkább kimaradunk belőle, annál romlottabb lesz. Ha tehetnénk valamit a rossz ellen, de nem tesszünk semmit, bűnt követünk el.

Felvetődik gyakran az a kérdés is, miért engedi Isten, hogy rossz politikusok hatalmon legyenek? És meddig? Ő tudja az okát és idejét, mi ne vonjuk kérdőre. Való-

színiüleg azért, mert formálni akar bennünket. Meg akarja értetni velünk, hogy senki másban nem reménykedhetünk, csak Őbenne. Hívő emberként tudhatjuk, hogy a javunkra van a rossz is! Isten az igaz Bíró.

De a felelősségünk a világ alakulásában egyéneként megvan: nem hárrhatjuk Istenre!

Isten szuverén döntése (azt ültet a trónra, akit akar – Dán 5,21) és az ember felelőssége (fejedelmet választottak, de nélkülüm – Hós 8,4) a politikában éppúgy átfedi egymást, mint az üdvösség kérdésében.

Fontos, hogy politikai kérdésekben is viszonylag tájékozottak legyünk, hiszen a politikának egyik fontos eszköze a félretájékoztatás. A politikai marketingnek ma a média segítségével óriási ereje van. Minden olyan kérdést, amely előkerül, a Biblia tanításai alapján közelítsünk meg, és ha rosszul döntöttünk, később nem hivatkozhatunk a tájékozatlanságunkra!

A Ján 7,24-ben Jézus mondja: „*Ne ítéljetelek látszat szerint, hanem hozzátok igazságos ítéletet*”.

Felelősek vagyunk azért, milyen politikai kultúra alakul ki.

A legfelsőbb mérce: Isten Igéje. Csak olyan pártot, ügyet támogathatunk, amely a hit gyakorlását fontosnak tartja, a keresztény iskolákat, kórházakat, egyéb intézményeket támogatja, segíti a gyülekezeteket, templomokat épít stb. Ha ezt egy politikai csoport vállalja, Jézus ügyét szolgálja. Nem támogathatunk olyan erőt, amely a kereszténység mozgásterét szűkíti. Hívő ember nem támogathat olyan politikai erőt, amely bomlasztja a házasság intézményét, a családokat, amely abortuszpárti. Szavazatunkkal és véleményünk kinyilvánításával fel kell lépni az olyan politikai erők ellen, amelyek bizonyíthatóan hazudnak, támo-

gatják a homoszexualitás terjedését, bordélyházak létesítését, az eutanáziát, amelyek legalizálnák a kábítószereket. 2004. december 5-én, a kettős magyar állampolgárságról szóló népszavazáson megtagadtuk elszakadt testvéreinket, a határainkon túli nemzetrészeket. Hol voltak a keresztények?

Mit tegyünk akkor, ha nincs olyan párt, politikus, amely és aki maradéktalanul képviseli a keresztény értékeket? Ilyenkor válasszuk azt, amelyiknek a programja a legközelebb áll hitvallásunkhoz. De „*Jaj azoknak, akik a gonoszt jónak mondják, és a jót gonosznak*” (Ézs 5,20).

Vigyázzunk, nehogy bálványá váljon számunkra a politika, a politizálás! Vannak emberek, akik másról sem tudnak beszélni, mint a politikáról. Magyarországon éppen a gyakran válságos helyzet miatt ez egyfajta betegség.

Az erőszaktól tartsuk magunkat távol. Szabad tüntetésre járni, sőt, olykor kell is, hiszen véleményt kell formálnunk. De más emberekre, rendfenntartókra nem emelhetünk kezet, nem rongálhatjuk a közvagyont. A legtisztább és legjobb, ha lépten-nyomon nem politikai kötődésünkről teszünk tanúbizonyságot, hanem az élő Jézus Krisztusról!

Bármilyen kormány, politikai erő, párt van hatalmon, akár kedves a számunkra, akár olyan, amelytől szeretnénk megszabadulni, az istenfélő ember álláspontja nem lehet más: Ézs 26,8: „*Ítéleted idején is benned reménykedtünk, Uram!*”

Szüntelenül imádkozunk: Ézs 19,20: „*Ha segítségért kiáltanak az Úrhoz sanyargatóik miatt, küld szabadításukra olyan vezetőt, aki megmenti őket*”.

1Kir 18,37: „*Uram, hadd tudja meg ez a nép, hogy Te az Úr vagy az Isten, és Te fordítsd vissza szívüket*”.

D. M.

„Mert jóra fordítom sorsukat!”

Családdal Isten táborában

Újonc vagyok, idén konfirmáltam, és máris megkaptam azt a bizalmat, hogy beszámolót írjak a gyülekezet életéről, a Tahiban töltött családi hétről. Gondolom, biztosan többen is alkalmasabbak lennének erre a feladatra, mert először voltunk itt családommal. Ráadásul, sajnos csak családom maradékával; mert feleségemet, három gyerekem édesanyját májusban temettük, és ez még máig beárnyékolja minden gondolatomat. A gyász fájdalma, a történetek felfoghatatlansága nem gyengíti a hitemet, ezért merek mégis bizonytságot tenni.

Végh Tamás lelkipásztorunk hívására örömmel jelentkeztem a családi héten való részvételre. Két juliannás, kisiskolás gyerekem lelkesedésében biztos voltam, nagykasz, gimnazista fiam számára viszont több

csalogató, rábeszélő trükköt is gyártottam gondolatban. Aztán amikor végül csak úgy megkérdeztem, akarsz-e velünk jönni, azt mondta: igen, persze. Ottlétünk alatt szolgálhattam mint zenész, most nem orgonán, hanem zongorán, az újabb populáris énekeket is felhasználva, kis zenekarunkkal, fuvolával és gitárral. Végh Miklós fiatal lelkipásztor volt a gitáros, aki Tamás bátyánkkal felváltva vezette a délelőtti és délutáni istentiszteleteket, és az azt követő beszélgetéseket, közös imádságokat.

Szanatóriumban, lelki rehabilitációs intézetben érezhettem magam, egy olyan szigeten, ahol körülöttem mindenkinek tiszta a tekintete. Csodálatos volt átélni azt a szeretetet, amit itt mindig érezni lehetett, hogy befogadtak minket, hogy ide tarthatunk. Ez azért is különösen fontos és új nekem, mert korábban ennek én magam lettem volna az akadálya, mivel minden helyzetben gondosan ügyeltem arra, hogy megőrizsem a kívülállóságomat. Ezelőtt utoljára kicsi gyermekként, anyám mellén fordult elő velem utoljára, hogy öt egymás utáni éjszakát teljesen végig tudtam aludni.

A jelenlévőkkel utóbb találkozáskor utcán, iskolában vagy bárhol úgy üdvözljük egymást, mint legrégebbi ismerősök, akik egy helyről származnak, merthogy újjólagnak egy helyről származunk. Egyik napon meglátogatott bennünket Gitta néni, a gyülekezetből biztosan sokan ismerik. Kis

„Mert ezt mondja az Úr: Ahogyan elhoztam erre a népre mindezt a nagy rosszat, ugyanúgy elhozom rájuk mindazt a jót is, amit most ígérek nekik. Mert fognak még szántóföldet venni ebben az országban, amelyről azt mondjátok, hogy ember és állat nélkül maradt pusztaság, amely a káldeusok kezébe került. Ezüstért vesznek szántóföldet, lepecsételt és tanúkkal hitelesített szerződést írnak róla Benjamin földjén, Jeruzsálem környékén és Júda városaiban, a hegyvidék, az alföld és a Délvidék városaiban, mert jóra fordítom sorsukat! – így szól az Úr.” (Jeremiás 32, 42–44)

kártyákon Igéket, énekverseket osztott nekünk. Nekem olyan jutott, amely biztosan nem a kártyaszerencsével magyarázható: „Búsán összetörve jársz vigasztalan, / Megpihenni vágyol, fiam, fiam. / Vár Atyád szerelme, vár rád vigasza, / Jöjj a messze tájról. Ó jöjj haza!” Ez volt az egyik, ez nem szorul magyarázatra, csak azt éreztem érdekesnek, hogy pont engem talált meg. Aztán volt a kártyán egy Ige is: „*Adok nékik egy szívet, és egy utat, hogy engem féljenek, és jó dolguk legyen*” (Jeremiás 32,39).

Éreztem, hogy Isten a következő sorokban is hozzám szeretne szólni, hazatérve napokig késztetést éreztem, hogy kikeressem és továbbolvassam ezt az igeszakaszt. Egy olyan nap után, amikor a feleségem ruháit és cipőit szőrnyű fekete nejlonszálkókba rakosgattam, leültem a konyhaasztalhoz, és magam elé vettem a Bibliát. Gondoltam, most megnézem, de olyan fáradt

voltam, hogy nem volt erőm keresgélni. Hajlamos lettem volna másnapra halasztani. Annyit tudtam, hogy valahol a Biblia középső harmadában fogom megtalálni Jeremiás könyvét.

Beletúrtam ujjaimmal a lapok közé, csak úgy valahova, és kinyitottam a Bibliát. Mint a mesében, pontosan a Jeremiás 32, 39-nél nyílt ki. Ismereteim nem elégségesek ahhoz, hogy a sorok értelmezését pontosan magamra, magunkra vonatkoztassam, de mégis csak olyasmit olvastam itt, hogy „*jóra fordítom sorsukat*” és bekötözöm, és orvoslom sebeit, meggyógyítom őket, újjáépítem őket.

Sohasem voltam aggodalmaskodó, régebben lehet hogy csak valami felelőtlen optimizmus vezetett, most viszont nagyon nagy erőt ad az érzés, hogy bizakodásom mögött igazi fedezet van.

Barabás Árpád

Isten „slussz poénja”

Egy székelyvassági csoda története

A Hargita csodálatos fenyvesei között, az erdei úton, vidáman, énekelve szekerezett a fennsíkról lefelé egy kis fasori csapat (Már minálunk, babám, már minálunk, babám, az jött a szokásba...), négy család, gyerekekkel. Sietve futott a két szekér egymás mögött, két-két ló volt eléjük fogva. Zötykölődöttünk rendszeren, porzott az út, de az elénk táruló látványt soha nem fogjuk elfelejteni. Jobbra meredek hegyoldal, a néhány hónapja pusztított vihar emlékeivel, kidőlt fákkal, csonkokkal, balra pedig a völgy, az út alatt a patak, mellette szalmakupacok, szép rendben, majd mögöttük a másik hegyoldal, hatalmas, égbe nyúló fenyőfákkal. Mindez a természet színeinek – különösen a zöld változatainak – olyan pompázatos ékességével, hogy egyetlen festmény sem tudná hitelesen elénk tárni.

Nem fogjuk felejteni a látványt, pedig fárasztó nap volt mögöttünk. Reggel Demeter

Zoltán barátom birtokáról indultunk szekerekkel, Székelyvasságból, a völgyből, éppen az említett patak mellől, a másik irányba. Ott parkoltunk le az autóinkkal, hogy magukra hagyva őket egy körülbelül húsz kilométeres utat tegyünk meg az erdőben, a hegytetőn.

Zoli szervezte az utat. Egyre több magyarországi magyar vásárol telket és építkez Székelyföldön, ő is betársult egy kollégája mellé egy birtokvásárlásba. A patak fölött a hídjuk már áll, a székely kapu is készülében. Szálláshelyünk Tibódon volt, Székelyudvarhely mellett, onnan érkezünk ide kocsikkal, hogy szekerekkel kiránduljunk, fel a fennsíkra, az esztenához, egy olyan kunyhóhoz, amelyet Wass Albert könyveiből ismerhetünk, és ahol egyébként mindennapos vendég a medve. Csodálatos volt a szekerekkel már a felfele tartó út is, jó kis kaptató, a lovak megizzadtak. Az égető nap ellen esernyőkkel védekeztünk. Útközben megálltunk pihenni egy gyönyörű vízesésnél, amely mintegy ötven méterre búj meg az erdőben az út mellett, besétáltunk hozzá, megmáztuk a sziklát, felüdítettük magunkat a „székely Niagara” gyöngyöző vizével. Találkoztunk birkanyájjal, kecskékkal, vadlovakkal, itunk vizet a Jézus-forrásból – így hívják, s milyen igaz, hogy Ő minden tisztaságnak a forrása!

A fennsíkon az esztenánál délidőben ízletes sajtot és fenséges ordát kóstoltunk ökölcsepással beérrő köményes pálinkával. Hazafelé útba ejtettünk egy kilátót, amelynek tetejéről körbenézve elénk tárult a Hargita mesés, évszázadok alatt érintetlennek tűnő vidéke. Ez a kirándulás, mint ahogy az egész hét is, amit a fasori testvérekkel – a Demeter, a Nyikos és a Pálúr családdal – Erdélyben töl-

töttünk, csoda volt. Istennek páratlan ajándéka. Csoda volt, hogy eljuthattunk ide, csoda a levegő, a fenyőillat, amit szívhattunk, a szeretet, amely a kis csapatot körbefonta, de Istennek maradt még egy „slusszpoénja”.

Ahogy a nap vége felé szekereztünk lefelé a völgyben, a patak mentén, helybéli kocsisunknak, Leventének megszólalt a mobiltelefonja. (Furcsán állt a kezében, a gyeplő jobban illett hozzá.) Hátra fordulva kérdezte: „Érdeklődnek a faluból, nem vesztette el valaki az autókulcsát?” Ijedten kaptam a nadrágomhoz, és döbbenetesen észre, az enyém nincs meg, kiesett a zsebemből. Levente megnyugtatóan. Valaki megtalálta a víz-esésnél, és mivel hallotta, hogy kirándulók szekereztek arra, leadta a falu kocsmájában. Itt mindenki ismer mindenkit, azt is tudják, merre jár, így értesítették a kocsist.

A víz-esésnél? Valamennyien boldogan és megrendülve vettük tudomásul, hogy igazi csoda történt. A Hargita, Székelyvarság közepén, az erdő fái között, ott, ahol naponta jó, ha néhány ember megfordul, megtalálni egy slusszkulcsot a földön? A sárban, a fűben? Úgy, mint egy tűt a szénakazalban? Valóban Isten járt előttünk, és mögöttünk, az Ő „slusszpoénja” volt ez azon a szép napon. Az Úr ráadásul még attól is megkímélt engem, hogy egész nap izgassam magam, hamarabb észrevegyem a kulcs eltűnését, és kétségbeessem, hogyan megyünk haza, mi lesz az autóval. Ez tönkretette volna az egész útunkat.

A kulcs valóban ott volt a kocsmában. Autóba ültünk, csendben, elgondolkodva érkezünk vissza Tibódra, majd hálát adtunk Istennek ezért a csodáért, és az egész kirándulásért. Budapesten pedig a teljes, felejthetetlen erdélyi nyaralásért, amelyen még más csodáknak is részesei lehetünk. De erről majd legközelebb...

Devich Márton

Mindennapi képmutatásaink

Egyszer egy boltban jártam, siettem, mert kerestem valamit, mindegy, hogy mit. De nem találtam sehol. Ezért rosszkedvű lettem. Nem szeretek vásárolni: észrevétlenül le lehet gyalogolni igen hosszú távokat; gyakran csak a nyűgösségemen veszem észre utólag, hogy elfáradtam. Szóval komoran róttam a métereket, átnézve az embereken, kerülgetve őket, mintha csak útakadályok lennének. Talán fel is löktem volna őket, ha az utamba kerülnek. Mit érdekelnek ők, amikor el vagyok foglalva a saját dolgommal! Aztán hazamentem, és próbáltam elfelejteni az egészet. Ez csak átmenetileg sikerült.

Nem sokkal ezután ugyanis, a munkahelyemen egy olyan kollégával volt dolgom, akit addig nem ismertem. Ő azonban úgy szólított meg, mint régi ismerőst. „Láttalak ám, a múltkor, ebben és ebben az üzletben.” És a bennfentesek arckifejezésével, sokat sejtetően mosolygott. Nagy nehezen felidéztem a rosszul sikerült vásárlás emlékét. Ja, igen, mondtam, hát persze, és igyekeztem másról beszélni. Vadonatúj ismerősöm nem mondott semmi kínosat, de mégsem örültem annak, hogy olyan pillanatban látott, amikor rossz passzban voltam. Ez az apróság persze azután soha nem került szóba, de engem mégis zavart.

És még magam is meglepődtem azon, hogy mennyire. Bár – tudtommal – nincs üldözési mániám, zavar, hogy valaki, akit nem is ismerek, lát engem, amikor nem is tud róla. (Pedig hány ismeretlen lát nap mint nap!) Főleg zavar, ha éppen akkor lát, mikor nem keltek jó benyomást. És ha nagyon megpróbálnék, tudnék bizony a fenténél kínosabb eseteket is felidézni (amelyeket viszont már

nem kötök a kedves olvasó orrára). Ha olyankor vagyunk morózusak (gorombák, erőszakosak – ide ki-ki behelyettesíthet azt, amit magára nézve a legtalálóbbnak vél), amikor senki nem lát bennünket, az „rendben van”, de ha észrevesznek, akkor máris szeretnék másnak tűnni. Egyszerre rádöbbentem, hogy ez bizony képmutatás. Másoknak szeretnénk mindig a jobbik arcunkat mutatni, a rosszbikat megtartjuk otthonra magunknak, és (sajnos) a családunknak. A fenti történet persze csak egy jelentéktelen epizód, de az, hogy ilyen tisztán emlékszem rá – és most már nem is fogom elfelejteni, mivelhogy le van ide írva – jelzi, hogy valami olyasmi tűnt fel, ami addig nem. Valami addig ismerőset, megszokottat fedeztem fel magamban, aminek viszont egyáltalán nem kellene ismerősnek vagy megszokottnak lennie.

Általában akkor veszünk észre valamit a felszín alatt, ha hiba csúszik a rendszerbe. Ha megakad a lemez. Ha kizökkenünk apró bűneink leplezésének megszokott napi rutinjából, ha az álcázás nem hiteles többé. Ha lelep-

leződünk, nem is a leplezett bűnt bánjuk leginkább, hanem hogy csorba esett vélt jó hírlünkön. Kellemetlen, ha utólag tudjuk meg, hogy valaki látott bennünket egy bizonyos helyzetben. Pedig van valaki, aki mindig, minden helyzetben lát bennünket. Az idősebbek még tanulták is kisiskolás korukban: „Isten szeme mindent lát, el ne lopd a léniát”. Elszomorodtam, mikor rájöttem, hogy egy ismeretlen előtt jobban szégyelltem magam, mint Isten előtt. Pedig Ő akkor is lát, amikor magam vagyok, és biztonságosan rejtve érzem magam mások tekintete elől.

Azt hiszem, ha lepleződik képmutatásom, Isten figyelmeztet másokon vagy a saját lelkiismeretemen keresztül. Nem szól semmit, csak csendesesen élém tart valamit. Valamit, ami megdöbbenőbb, mint sok félelmetes dolog. Egy tükröt. Amiben meglátom saját magamat, hibáimat, bűneimet. Isten figyelmes. Nem sújt le villámaival azonnal, mikor vétkezünk. Csak néha csendesesen élém tart egy tükröt. Olyat, amely sajnos egy cseppet sem torzít...

Szabó Zsolt

ŐSZI KONCERTAJÁNLÓ

Október 17. szombat, 18 óra

Kovalszki Mária zongoraestje

Közreműködik:

Kokas Dóra – gordonka

November 1. vasárnap, 17 óra

**Várnagy Andrea és Farkas Zsolt
négykezes zongoraestje**

Narrátor:

Borbély T. András

December 6. vasárnap, 17 óra

Orgonazene adventben

Pálúr János

BIZONYSÁGOK FELLEGE

Kincskeresők Isten Táborában

„Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa!” Ahogyan az Úr Jézus e szavak mellett a karjára vette egykor a kicsinyeket, úgy ölelte át hatalmas karjával ezen a nyáron az egész tábort, és az Ige gyönyörűségét ajándékozta nekünk. A mögöttünk hagyott tizenöt esztendőben mindig Isten Igéje köré szerveztük a hittanosok táborát: a Szentírás tanulmányozása nyomán kerestünk lelki kincseket. Címében és céljában is így fogalmaztuk meg ezt az idén: Isten Igéje nagy kincs (Zsoltárok 119,162), és ezt bontottuk ki, ezt beszéltük meg – a Lélek vezetése mellett – a béke és a szeretet szigetén. Nap nap után újabb és újabb felismerésre jutottunk: Isten Igéje lámpa, amely megvilágítja azt, ami eddig nem volt látható (2Péter

1,19)... Isten Igéje kard, amely feltárja, mi van belül (Zsidók 4,12)... Isten Igéje mag, amely új életet ad (1Péter 1,23)... Isten Igéje kenyér, amely növekedést ad (Máté 4,4)... Isten Igéje pajzs, amely megvéd minket (Példabeszédek 30,5). Ezekhez a kincsekhez, felismerésekhez egy-egy ószövetségi és újszövetségi Ige által jutottunk.

A most is két turnusba szervezett táborban az életkori sajátosságok figyelembe vételével igyekeztük feltárni a Biblia tanítását arról, hogy mire adta Igéjét minékünk a mi Urunk – s hogyan lehet azt helyesen értelmezni és alkalmazni is életünkben. Számos lehetőség nyílt erre a lelki alkalmainkon, az áhítatokon, az imaközösségekben, a csoportos beszélgetéseken, az énektanításban minden nap; de ehhez igazítottuk a játék-, a sport-

és kézműves foglalkozásokat is. Isten megáldotta igyekezetünket, és Igéje által elvégezte – elindította – az újjáteremtés nagy munkáját mibennünk. Az Ő kegyelme folytán szerveződhattunk gyülekezetjellegű közösségekké egy-egy hétre. Nemcsak megismertük a jeruzsálemi ősgyülekezet életének alapvonásait (Apostolok cselekedetei 2,42-47), hanem a legfontosabb jellemzők gyakorlásával is élhettünk. Ily módon a tanításra, az imádkozásra, és a közösség gyakorlására szenteltünk sok időt, illetve alkalmat. Bevezető tanítást csak a nagyok, a 4–7. osztályosok táborában tartotunk: csoportos foglalkozást mindkettőben.

Isten Igéje fokozatosan felnyitotta szemünket, s megvilágította Isten csodálatos személyét és világát. Mózes elhívástörténetében is megláthattuk: Isten bemutatkozik, feltárja a célját övele és másokkal, s Mózes olyat lát és hall, amit addig soha. Amikor pedig az Úr Jézus elkezdte magyarázni az írásokat, hogy feltárja mindazt, ami felőle megíratott, az emmausi tanítványok szeme csak akkor nyílik meg, amikor a szívükben már minden készen van, hogy higgyenek. Aztán a hitben látás indítja őket a visszaútra, Jeruzsálembe. Ugyanezzel a képpel élve mondhatjuk: az ember „vakon” született, s „vak” látni életének belső világát is. Nem látja, és nem ítéli meg helyesen, hogy mi van a szívében. Ámde Isten Igéje feltárja a valóságot: megmutatja, kik is vagyunk igazán – mi van belül. Amikor például az Úr Jézus leleplezte a farizeusok képmutató vallásosságát, s kijelentette: a szívetek gonosz, és az minden gonosz forrása, megértettük, hogy mivel az ember szíve romlott – születésétől fogva – „szívcsere” van szüksége, amely az Istentől való újjászületés által lehetséges.

Az így megújult ember nem fertőzi maga körül a mások életét, hanem Istent és embertársát szeretve él. Új szíve van, amely tiszt-

Fotók: D. J. G.

ta, és megtermi a Lélek gyümölcsét is. Jósias királynak pedig – aki komolyan szerette volna megjobbítani a saját és a népe életét – az Ige megtalálása megmutatta: nem elég a jó szándék...

A Biblia tanítása alapján ismertük fel tehát, hogy a mi megromlott életünket nem lehet javíthatni – az Istentől elfordult ember viszont csodálatos ajándékot kaphat az Ő Urától! Isten Igéje mint romolhatatlan mag, ha a szívbe hull, új életet plántál. Nem tér vissza hozzám üresen – írja Isten beszédéről Ézsaiás –, és a tövis helyén ciprus nő, a bogáncs helyén mirtusz nő. Így formál bennünket Isten az Ige által. Így történt a szerencsen főemberrel is, aki nem romlandó, hanem romolhatatlan magból – Isten élő és marandó Igéje által – született újjá; a szívébe hullott az evangélium magva, és új emberként, örömmel ment tovább az útján; alig várta, hogy hazatérjen Etiópiába, és elmesélje mindenkinek, milyen jó dolog történt vele: Jézus barátja lett, keresztyén lett! Odahaza bizonyára misszionáriusként gyakorolta az ő Urának fogadott engedelmességét...

A délelőtti tanítás során szóltunk arról

is, hogy amikor az első pünkösd napján megtért háromezer ember, s új életet kapott, azonnal az Igével kezdett intenzíven foglalkozni, hiszen ez adott áldott növekedést a hitben, a lelki életben. Isten csodálatos lelki gondozásának lehettünk szemlélői a megkeseredett, halni vágyódó Illés történetének megismérésekor, hogyan testi-lelki táplálékával erősítette a prófétát, és erőn felett való útra küldte őt. Sok minden le akar téríteni minket is arról az útról, amit Isten mutat nekünk, de az Ő Igéje éppen abban segít, hogy erre rámutat, és erőt is ad visszatérni a helyes útra.

Isten pajzsként adta kezünkbe az Ő Igéjét, hogy védőfegyverként használhassuk minden belső és külső támadással szemben. Józsué bátorságának és sikereinek alapja is Isten kijelentett – és megtartott – Igéje volt. Az Úr Jézus pedig megkísértésekor az Igével verte vissza a Sátán minden támadását.

Az Isten közelében táborozók együtt voltak a könyörgésekben is. Az Úr felindított minket imádkozásra a házanként tartott reggeli áhítatokon, a csoportos foglalkozásokon, az esti beszélgetéseken – így egyre többen átélték a Vele való párbeszéd gyönyörűségét – minden nap. Ebben a meghatóan szép folyamatban a gyermekek imaélete sokat fejlődött, mind többen nyitották meg hálaadással a szívüket Isten előtt, mind többen könyörögtek másokért is, egyre szebben fogalmazták meg mondataikat, s megtanultak türelmesnek lenni, és igazat szólani.

Táborozásunk mottójául választott Igénket nem csak megtanultuk, hanem cselekedtük is: „*Gyönyörködöm a te beszédedben, mint aki nagy kincset talált*” (Zsolt 119,162). Isten gondoskodó szeretetének jelét láthatjuk abban is, hogy a napi áhítatok Igéit a feldolgozandó témákhoz illeszkedve adta meg minékünk. Sokat gyönyörködhettünk – így, együtt – azokban. A megértett igei üzenet lé-

nyegét a „kicsik” eljátszották. Ebéd előtt mindig egy nagy, közös játékon vettek részt.

A „nagyok” egyik reggel ezt olvasták a Bibliában: „*A következő éjszaka pedig odaállt Pál mellé az Úr, és ezt mondta: Bízál, mert ahogyan bizonysgót tettél az én ügyem mellett Jeruzsálemben, úgy kell Rómában is bizonysgót tenned!*”. Ez az Ige szívet-lelket gyönyörködtető volt önmagában is, de legfőképpen azért, mert egy előre elhatározott terüünkhöz illeszkedett (amit mindkét táborban meg is valóstítottunk). Minden nap egy-egy csoport tagjai húztak egy ígés lapot, és szabadidejükben egyénenként és csoportban értelmezték: ki-ki milyen üzenetet kapott az Úrtól. Sokat tusakodtak, imádkoztak azért, hogy megértsék, és majd a többiek előtt is el tudják mondani bizonysgógtételüket.

A Lélek pedig munkálkodott hatalmasan. Igazán felemelő, ünnepi pillanatoknak lehettünk részesei, amikor a bizonysgók nagy fellege körülvevett bennünket; s hitükről, istenismeretükről vallottak a kincskeresők, a szolgálattelvők – az egész tábor.

Az ígés lapokat feltettük egy táblára, s a hét végére a hátoldalukon lévő színes foltokból egy nagy fa képe rajzolódott ki előttünk. Különös foglalata mindannak, ami itt velünk történt.

Nagyon sok Igében gyönyörködtünk, nagyon sokat megismertünk, üzeneteikről bizonysgót is tettünk – de mégis: töredékes, rész szerint való az ismeretünk. Isten kijelentését nem értjük még a maga gazdagságában. Az a reménységünk, hogy egykor majd minden kérdésünkre választ kapunk: amikor meglátjuk Őt színről színre.

Addig is a tökéletes, a teljes megismerés felé tartunk – arra vitt az utunk ezeken a kincskereső heteken is... Az Úré legyen a dicsőség mindenért!

Dévai-Józsa Gábor

ISTEN MŰHELYÉBEN

„Mondhatja-e formálójának az agyag: mit csinálsz? És a készítmény ezt: Nem úgyes a kezed?” (Ézsaiás 45,9)

Tizenhárom résztvevővel ebben az évben rendezhettük meg nyár elején a harmadik fazekas táborunkat. Hatévestől felnőtt korig változott a táborozók korösszetétele. Régi ismerőseim közül volt, akinek az óvodás testvére jött el, másnak a nagytestvére, és olyan is akadt, akinek az anyukája.

Első napi Igénk Ézsaiás könyvéből szolt hozzánk a kezdetek bizonytalanságáról:

Milyen témát válasszak? Mindig sokféle ötlettel, témával készülök a változatos kor-, ízlés-, egyénség- és fejlettségbeli különbözőség miatt.

Készíthetünk igazi kalácssütöket, doborműves plaketteket, nagyméretű felrakott edényt, fésűs-, pecsétes edényeket tetszés szerint választott technikával. Mintázhattak embereket-állatokat edény formában, vagy önálló plasztikaként, és akár házat is építhettek. A feladat az volt, hogy olyan témát, technikát válasszanak, amelynek végigvitelére az

évközi ritkább találkozásoknál nincs mód. Próbálják ki magukat „nagyobb” vállalkozásokban, s az egésznek legyen a készítőjére jellemző mondanivalója, ki-ki a maga lelki ajándéka szerint. „Mert nem önmagunkat hirdetjük, hanem Krisztus Jézust, az Urat, önmagunkat pedig mint szolgáitokat Jézusért”. (2Korinthus 4,5)

Isten ajándékának érzem ezt a kis társaságot, akik hűségesen jönnek hétről hétre, táborról táborra, mert másfajta nyelveken szólnak, mint az emberi beszéd. Távol áll ez a fajta alkotásmód a világ által hirdetett önmegvalósítástól. Tanuljuk alázattal megmunkálni Istentől kapott anyagunkat, amellyel sok megértett Igére válaszolhatunk.

Emlékszem *Julira*, aki tétován téblábolt az első nap, mígnem belekezdett egy erejé, addigi tárgyait messze meghaladó babaház építésébe. Segítséggel, de óriási gonddal, odafigyeléssel építette napról napra, ablakokkal, emelettel, tűzhellyel, bútorokkal és lakókkal, akikhez személyes köze volt. Amíg dolgozott, a magatartásával, a munkájával „beszélt”. Emlékszem *Gáborra*, aki napról napra építette a saját, csak rá jellemző edényét, olyan koncentrációval, arányérzékkel, precizitással, amelynek a maga módján tökéletes forma lett az eredménye. *János* egész idő alatt hajókat épített és halászt is, és megalkotta a maga férfias edényét. *Eszter*, aki csak a táborozásra jött, év közben nem járt,

mintázott olyan állatokat, amelyek igazi egyéni látásmódot tükröznek, emberi arcuk van. *Da-ni* első osztályt végzett kisfiú, szinte önállóan készített egy nagy méretű, hal formájú sütőedényt, másnap egy gyönyörű kőven sütkérező rákot, majd egy életkorának megfelelő süncsaládot. Az egyetlen igazi „korongosunk” *Ilus*, élvezettel próbálta ki a különböző kultúrák edényformáit, és végül készített többnap munkával egy gyönyörű „festőkészletet”, ami a régi idők tintatartóinak emlékét őrzi mívés kidolgozással. *Bianka* igényes munkával készített fiókos edényt, és gyönyörű igés képecskét. Készült másik *Eszterüinktől* egy másfajta babaház.

Nóri és *Eszti* a maguk korának megfelelő kedves, szép tárgyakat alkottak, a gyermeki harmónia megnyilatkozásaként.

Kicsi *Kincső*, Juli anyukájával együtt mosolygós sütőtálat alkotott, és máskor ő és kicsi *Bálint* csak örömből gyúrogattak. Öröm volt, hogy Juli anyukája maga is kedvet kapott az alkotáshoz. Utolsó előtti nap többen elkészítették a saját ember formájú edényüket, amely róluk, az alkotókról mesél.

Végül Márk mindig készen állt a kicsinyek megsegítésére, és mellékesen megörvendeztetett minket egy-két saját kedvére készített, rá jellemző humorú tárggyal.

Még hátravan a tárgyaink festése, mázazása, amelyre az első égetés után szeptemberben kerül sor. Remélem, ez tovább gazdagítja ezt a szép anyagot.

„Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak...” (2Kor 4,7) Soha nem tudtam volna saját erőmből ezt megtanítani a gyerekeknek. Urunk iránti hála van a szívemben, hogy megengedte, taníthatam a gyerekeket arra, amire Ő tanított engem. Tanuljuk a szombati alkalmakon, a Kincskereső táborokban, fazekastáborban.

Vannak olyanok, akiknek nem szól az agyag, és vannak olyanok, akiknek pedig megszólal. Mi annyi lelket tudunk adni egy marék földnek, amit Isten nekünk érteni, megalkotni enged. Ha megtanuljuk az anyag iránti alázatot, kitartást, türelmet, pontosságot, és a mi gondolataink mások számára is érthetővé válnak, akkor talán jól használjuk Isten ajándékát.

„Legyenek láthatóvá tetteid szolgálidon, és méltóságod fiaikon! Legyen velünk Istenünknek, az Úrnak jóindulata! Kezeink munkáját tedd maradandóvá, kezeink munkáját tedd maradandóvá!” (Zsolt 90 16-17)

Sokat gondolkoztam ezen a megismételt utolsó mondaton. Biztosan nem az emberi alkotás örökkévalóságáról szól. Azt hiszem arról, hogy Isten az embert munkálkodásra teremtette, amellyel bármit is teszünk, Isten dicsőségét kell szolgálnunk. Kívánom, hogy úgy legyen.

Martineczné Márta

V E R Ő C É N

30 Újfi tábor mécsesútjával

A tavaly és idén konfirmáltakból álló, eddig csak újfi néven ismert alakulat nyári csendes hete Verőcén volt. Szállást és ellátást a helyi plébánián kaptunk.

A délelőtti alkalmak Mózes története körül forogtak: hogyan hívta őt el Isten, és miként erősítette meg a feladatában. Az esti áhítatokra Bruckner „Szigfrid” László, az ifi vezetője hívott meg embereket, így tartott alkalmat például Parti Feri, Végh Tamás bá-

csi, illetve a helyi lelkész, Márkus Gábor is. A fiatalok számára nagy lelki élményt jelentett a mécsesút, mely most a szokásostól eltérő helyszínen, és így még hosszabb útvonalon vezetett. Szabadidőnkben kirándultunk, mé-táztunk, fociztunk, fürödtünk a Dunában és a váci strandon is. Volt kézműves foglalkozás, ahol az esti teaházhoz készítettünk mécses-tartókat befőttes üvegekből. Mindenképpen meg kell említeni a napfelkelte megtekintésére tett kísérletünket, amelyet a felhős ég és a magas fák kicsit ugyan megzavartak, de a hajnali 4 órás felkelés örök élmény marad.

A hét folyamán nagyon jó volt látni, hogyan nyílnak ki a fiatalok, hogyan kerülnek egyre közelebb Istenhez is és egymáshoz is. A közösség épülésének ékes bizonyítéka, hogy sikerült végre-valahára nevet találnunk ifinknek:

Mosoly-ifi lettünk! 30

Istennek a fiatalok szívében elvégzett munkáját pedig a leglátványosabban talán az mutatta, hogy a tábor vége felé többször is együtt lehettünk imaközösségben – hála ezért Neki!

Korenych Tamás – Weber Orsolya

A fiatal szolgálók, Tamás és Orsi a tábor után, szeptember 12-én tartották esküvőjüket templomunkban. Isten áldja az ifjú párt!

AZ ÚR NEM ADJA FEL!

Beszámoló a nagybörzsönyi családi csendeshétről

Tombolt a vihar. Villámok világították meg és bömbölték be a környező dombokat. A szél fúj, az eső zuhogott. Mi csendben ültünk a nagybörzsönyi tábor oldalt nyitott, de felül fedett ebédlőjében, és figyeltük Sámuel próféta történetét. Az esti alkalom igehirdetőjének, Pataki András Dávid lelkipásztornak hangja nem dörgött, mégis túljutott a vihar zaján. Közben a szállásunkul szolgáló épületben gyermekeink is, ki-ki a korosztályának megfelelő módon hallgatták vagy éppen diafilmen nézték Isten üzenetét. Tudtuk, hogy ők sem félnek a vihartól, hiszen lelkes és odaadó szolgálócsapat (akik közül sokakra néhány éve még szintén vigyázni kellett) figyel rájuk.

Ahhoz hasonló élmény volt ez, amilyen a tanítványoké lehetett, mikor Jézus lecsillapította a vihart a háborgó tengeren. A nagybörzsönyi táborra gondolva ezért is villan be elsőként ez a kép számunkra, mivel a vihar és az azt lecsendesítő, az Isten békességével megtelő hajó a tábor jelképe is lehetne.

A táborba érkezők olyan fiatal gyermekes családok voltak, akiknek a mindennapok viharai-ból bizony igen sok kijut. Ezért számukra (is) elengedhetetlenül fontos volt az Igében való töltekezés, megerősödés, hogy aztán visszatérve a viharba a mindennapokat is az Isten békességét hordozó hajóban tölthessék, példát mutatva és segítve másokon is, kezet nyújtva, másokat is fel segítve e hajóra.

A nagybörzsönyi tábor egy

igazi lelki edzőtábor volt. Reggeli előtt Pálus János tartott rövid áhítatot József életéről, ezt követték Tolnay Lajos előadásai az örömről, a békességről, a háláról és az önmegtartóztatásról. S hogy ne csak a lélek, hanem a test is edzésben maradjon, Tolnay Lajos előadásai után Berzsák Kriszti vezényletével ropogtatuk meg az év közben elhanyagolt ízületeket és izmokat. Az edzést a napi témakörrel kiscsoportos beszélgetések követték. A reggeli és a délelőtti alkalom közötti családi csendes-ségen, az ebéd utáni pihenés alkalmával arra is volt idő, hogy a családok együtt legyenek, kikapcsolódjanak. A vacsora előtt a közös játéokra, focira, beszélgetésekre, kirándulásokra is bőven jutott idő. Vacsora után következett az esti alkalom, amelyet – nem csak viharban – Pataki András Dávid lelkipásztor tartott Sámuel életéről.

Nehéz ebből a dinamikus programból bármit is kiemelni, hiszen olyan „tömény” és

Fotó: Bartha Csaba

nagyon jó volt ez a hét. Az alkalmak egy fő motívuma számunkra visszatérően a következő volt: ahhoz, hogy mindennapjaink is Isten békességét hordozzák, mindent megkapunk az Úrtól. József életének minden pontján azt látjuk és halljuk Istentől, hogy Ő mindig gyermekével van. „Az Úr nem adja fel!” – hangzott többször a hét folyamán, sőt visszatérő aranymondás lett a hét végére. Sámuel esetében is hallhattuk, hogyan szólítja meg újra és újra az ifjú Sámuel az Úr, mire ő végre felismeri, ki is az, aki megszólította

őt. „Isten nem adja fel!” – hangzott a délelőtti előadáson is Ézsaiás próféta 58. fejezete kapcsán: az Úr tudja, kit, hányszor, mikor és hogyan szólít meg. Van-e készség azonban bennünk arra, hogy higgyünk ebben, és válaszoljunk is az Ő megszólítására?

Erre és számos kérdésre adott válaszainkba mélyülhettünk el őszintén a kiscsoportos beszélgetéseken. Megnehezítjük az Úr dolgát, pedig mekkora kegyelem, hogy csupán viszont kell Őt szeretnünk, csupán meg kell Őt hallanunk!

A kiscsoportos beszélgetések hangulatát nem a búskomorság jellemezte. A magunk kicsinységével való szembenézés sokszor csalt mosolyt arcunkra. Néha persze magunk sem gondoltuk, hogy viccesek vagyunk, mint például akkor, amikor elmeséltük, hogy táborba érkezésünk előtt olyan állapotban voltam, hogy épp családi nyaralásunk alkalmával egy szaunában ülve a következő évi előadás-sorozatomban tematikáján gondolkodtam, majd iszonyúan (és nem épp biblikus módon) megharagudtam arra a két holland férfira, aki belépve a szaunába megszakította magasröptű elmélkedésemet. Egyáltalán nem

Fotó: Pálfi János

gondoltam viccesnek ezt a szituációt, de amikor feleségem a csoportban elmesélte és mindenki nevetésben tört ki, elképzeltem magam, ahogy ott ülök vörösén, még arra is képtelenül, hogy egy szaunában kikapcsoljak a mindennapok becsavarodásából... én is a többiekkel nevettem. A hét folyamán kiderült, hogy többen is túl vagyunk néhány, az enyémhez hasonló „szaunás” szituáción, és tényleg üdítő volt nevetni önmagunkon, könnyű szívvel megnyugodva Jézus szabadító szeretetében. Az előadások azt is tudatosították számunkra, hogy az Úr nemcsak megszabadít minket minden „szaunás” helyzetből, de még arra is gondja van, hogy örömünk legyen.

A nagybörzsönyi héten is ezt a gondoskodást élhettük át, és hogyne lett volna örömünk, látva a 130 résztvevő jelentékeny részét kitevő gyereksereget, ahogy a völgyben együtt játszva, néha még a mennydörgést

Fotó: Bartha Csaba

is megszégyenítő zsvajjal hirdette, hogy az Úr velünk van, és Országá kézzel foghatóan, látványosan itt a szemünk előtt épül. Hiszen AZ ÚR NEM ADJA FEL!

Papp Richárd

EGY HAJÓBAN

Nagyifjúsági hét Isten táborában

Augusztus 17-étől 22-ig gyülekezetünk fiataljai és fiatal felnőttei kerestek csendességet Isten táborában. A héten két ifjúsági csoportnak, az egyetemista és fiatal felnőtt korúak Timóteus ifjének, valamint a középiskolás korúak Dániel ifjének mintegy harminc tagja vett részt, néhányan a legidősebbek Felnőtt ifjúsági csoportjából is csatlakoztak.

A délelőtti igei alkalmak, Sámuel I. könyve alapján, a hívő élet gyakorlati kérdéseiben adtak útmutatást: hogyan vezethet rá Isten, mennyi a „nincs” az életünkben, és

hogyan ajándékozhat meg Ő valódi értékekkel. Megtudhattuk, hogy Ő „egészen más”, mint ahogyan mi elképzeljük Őt, és tervei is mások, bölcsőbbek, gazdagabbak, mint a mi terveink. Megismerhettük Sámuel, a zsidó nép „rendszerelő” bíróját és prófétáját életén keresztül a közbenjáró szolgálat felelősségét, a másokért élő ember terheit, de azt a bizonyosságot és békességet is, amit Isten ad annak, aki kész teljesen kiszolgáltatni magát Neki.

Az esti alkalmak sorozatában Pál apostol római hajóútjának, hajótörésének és

megmenekülésének eseményeit tanulmányoztuk az Apostolok cselekedeteiről írt könyv 27. fejezete alapján. Sorra tárultak fel előttünk a párhuzamosságok Pál hajútja és a mi életünk között. Felfedeztük, hogy a mi életutunkat is befolyásolják jó és rossz döntéseink, de sokszor a külső körülmények is. Hogy néha mi is megpihenünk egy-egy „szép kikötőben”, de sokszor kerülünk viharba is. Hogy gyakran, ha már minden reményünk elveszett, mi is csak sodortatjuk magunkat az eseményekkel. De Isten ígéretet tett nekünk: „Egy szigetre kell kivetőd-nünk”: a kárhozat tengeréből az üdvösség szigetére.

Ez a hívás hangzott az esti, de a délelőtti áhítatokban is: Akármilyen régen hánykolódsz reményvesztetten, élet és halál között, Isten elkészítette a megmenekülés útját Jézus Krisztusban. Ő az életét adta a gólgotai kereszten, hogy te az Ő keresztyébe kapaszkodva menekülhess meg a kárhozattól az üdvösségre, és élhess.

Nem csak a lelki alkalmakban, hanem a reggeli imaközösségekben, a közös étkezésekben, a délutáni programokban, játékokban, sportban, az esti tábortüzekben, az éjszakák csendjében, az egész hét békéjében és nyugalomban Isten irántunk való nagy

szeretete és irgalma nyilvánult meg. Különösen nagy élmény volt Szabó Ferenc János zongoraművész testvérünk és kamaraegyüttese Haydn-koncertje a leányfalusi református templomban, amelyen talán még a komolyzenét kevésbé ismerőkhöz is közel kerültek ezek az életörömtől, vidámságtól duzzadó és – hihetjük – Isten dicsőségére íródott remekművek.

Egy meglepetést is tartogatott ez a hét: a résztvevők közül sokan már megismerhették az éjszakai „mécsestúra” szolgálatának kissé nomád szépségeit, de résztvevőként még nem volt alkalmuk mécsestúrára részt venni. Gyülekezetünk idősebb tagjai most egy kedves meglepetéssel készültek: ezúttal a gyakorlott „mécsestúráztatók” botorkálhattak végig a sötét, csak apró mécsesekkel megvilágított erdei ösvényen, ahol egy-egy bokor vagy fa rejtekéből az I. Korinthusi levél 13. fejezetének Igéit hallhatták a testvérek szájából. A testvéri szeretetnek ezt a megnyilvánulását ezúton is köszönjük.

Hálások vagyunk a délelőtti alkalmak igei szolgálatáért és a tábor vezetéséért Patkai András Dávid lelkipásztornak, az esti alkalmakért Nyikos András VI. éves teológusnak. Köszönetet mondunk a gondnoki feladatok ellátásáért Parti Ferencnek, a konyhai szolgálatért Dénesné Szöllőssy Emőke és Toronyi Oszkárné asszonytestvéreinknek, és különösen is köszönjük, hogy mindhármuk szolgálata egyben biznyságtétel is volt, ahogyan testi és lelki értelemben is szülői szeretettel vettek körül bennünket, fiatalabbakat. Köszönjük a gyülekezet imádságos támogatását is, amellyel a hetet kísérték. Legfőképpen pedig hálások vagyunk Istennek, aki elhívott és megváltott, és ezzel a csodálatos és örömteli héttel megajándékozott bennünket.

Székely Gábor

Kedves Gyerekek!

Új tanév – új iskola – új iskolatáska – új ruhák... Ezek jutottak eszembe most az ős kezdetén. Aztán erről az is: új élet. Elveszett, de megtalálták – ezáltal új lehetőség, új élet kezdődhetett. Lukács evangéliumának 15. fejezete 3 elveszett, de megtalált dologról is ír.

Mi is elvesztünk, de Isten ránk talált, vagy szeretne ránk találni. Átéltétek már ezt?

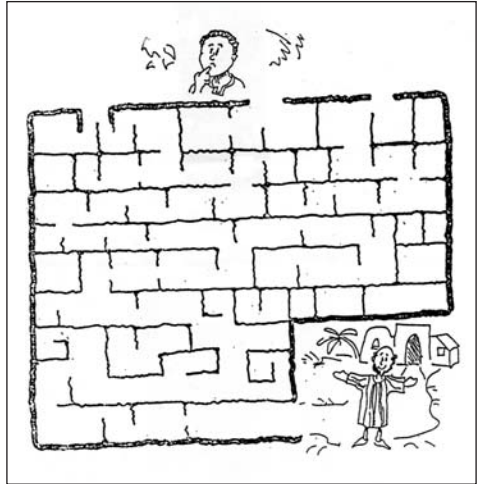
Ha elolvassátok a megadott fejezetet és megoldjátok a feladatokat, segít a történeteket feleleveníteni, átgondolni. (Az sem baj, ha újra vagy először átéled, hogy milyen elveszett is vagy Isten nélkül.)

Áldott találkozást kívánok a kereső Istennel! *Zsó néni*

1. Színezzétek ki a képet és írjátok mellé aranymondásként a Luk 15,6 vers második részét!

2. Segítsetek hazatalálni a tékozló fiúnak!

„PÁLYÁZAT”!!!!!!!!!!!! (KORHATÁR NÉLKÜL, AKÁR FELNÖTTEKNEK IS!)

Örökítsd meg megtérésedet: hogyan kaptál új életet; miben változtatott meg az Úr!

Rajzold le (max. A/4-es méretben, bármilyen technikával) vagy írd le ezt az óriási eseményt: hogyan történt; vagy hogy milyen voltál és milyen lettél; hogyan változtál, stb.!

Az írásokra kérem ráírni a beadó nevét, életkorát, telefonszámát; a rajzokhoz pedig pár soros magyarázatot is kérnék szépen a mű hátoldalára, valamint szintén a készítő nevét, életkorát, és hogy hány évesen kaptad az új életedet!

Minden pályázatot díjazok!

A műveket, írásokat nov. 1-ig kérem a nevemre az irodában leadni!

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Vasárnap de. 10 óra: istentisztelet
de. 10 óra: gyermek-istentisztelet
4 korcsoportban

1. csoport 3–4 évesek,
2. csoport 5–7 évesek,
3. csoport I–III. osztály,
4. csoport IV–VI. osztály
gyermekmegőrző szolgálat:
3 éves korig

Kedd de. 10 óra: biblióra

Szerda du. 6 óra: bibliai közösségi óra
este 1/2 7 óra: TIMÓTHEUS
ifjúsági biblióra (20 éves kortól)

Csütörtök du. 4 óra: gyülekezeti biblióra

Péntek du. 4 óra: DÁNIEL ifi bibliórája
(16–20 éveseknek, torony földszint)
du 1/2 5 óra: MOSOLY-ifi bibliórája
(14–16 éveseknek, torony I. emelet)
du 1/2 7 óra: felnőtt ifjúsági biblióra

Minden hónap első vasárnapján

du. 5 órakeresztelési szolgálat

Minden hónap harmadik vasárnapján

du. 6 órakeresztelési szolgálat
Gyülekezeti hittanórák és konfirmációi órák
hét közben korcsoportok szerint

Énekkari próba

Hétfő du. 6 óra és vasárnap de. 9 óra

FELNŐTT BIBLIAI TANFOLYAM

Okt. 6-án, kedden 18 órakeresztelési szolgálat
a tanfolyam, melyet hetente
ebben az időpontban tartunk.

A tanfolyam végén lehetőség nyílik
felnőtt keresztelésre és konfirmációra.

FIATALOK KONFIRMÁCIÓI ELŐKÉSZÍTŐJE

A konfirmációra

két éven keresztül készülünk fel.

I. évfolyam (VII. osztályosok): péntek 1/2 4 óra

II. évfolyam (VIII. osztályosok): péntek 5 óra

ŐSZI EVANGÉLIZÁCIÓ

okt. 11–16-ig, vasárnaptól péntekig lesz.

Vendég igehirdető:

Berke Sándor lelképásztor.

EGYÉB ALKALMAINK

- **Férfi biblióra** minden hó első keddjén
du. 6 órakeresztelési szolgálat
- **Pároskör** minden hó harmadik péntekjén
du. 6–8 óráig – gyermekmegőrzéssel
- **Baba-mama kör** minden hó első és harma-
dik csütörtökjén de. 9.30–11.30 óráig – gyer-
mekmegőrzéssel
- **Női imakör:** minden hó 2. és 4. péntekjén du.
1/2 7–8 óráig.
- **Női kör:** minden hó 2. szombatján du. 4–6
óráig.
- **Skót Misszió** (VI. ker., Vörösmarty u. 51.)
szerdán du. 4 órakeresztelési szolgálat

ÚRVACSORAI ISTENTISZTELETEK

Minden hó utolsó vasárnapján de. 10 órakeresztelési szolgálat

és **17 órakeresztelési szolgálat** tartunk úrvacsorai isten-
tiszteleteket. Mindkét időpontban ugyanaz az
igehirdetés hangzik el a templomban.

KERESZTELÉS

**Minden hó 1. és 3. vasárnapján tartunk
keresztelési istentiszteletet.**

A szülőknél, keresztszülőknél
fogadalomtételre való felkészüléséhez
két előkészítő alkalmat tartunk:
a keresztelés hetében kedden és csütörtökön
17.30 órai kezdettel.

NAPKÖZI AZ ŐSZI SZÜNETBEN

Okt. 28–30-ig, szerdától péntekig.

FASORI HARANGSZÓ

A Budapest Fásori Református Egyházközség
időszakos kiadványa.

Felelős szerkesztő: Devich Márton

1071 Budapest, Városligeti fásor 5.

Tel.: 342-7311

e-mail: hivatal@fasor.hu • weboldal: www.fasor.hu